

DŮŠE
KRVE
APOPELA

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

Duše krve a popela

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jennifer L. Armentroutová

Duše krve a popela – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DUŠE
KRVE
A POPELA

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

Přeložila Kateřina Hejnová

FRAGMENT

A Soul of Ash and Blood
A Blood and Ash Novel
By Jennifer L. Armentrout

A SOUL OF ASH AND BLOOD copyright © 2023 Jennifer L. Armentrout
All rights reserved.
Cover design © Hang Le, 2023
Translation © Kateřina Hejnová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6778-0
ISBN e-knihy 978-80-253-6788-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6789-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6781-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Poděkování od autorky

Za vznikem každé knihy stojí tým lidí, kteří ji pomohli přivést na světlo světa. Děkuji týmu vydavatelství Blue Box – Liz Berryové, Jillian Steinové, M. J. Roseové, Chelle Olsonové, Kim Guidrozové, Jessice Saundersové, Tanace Kangarové, skvělým redaktorům, korektorům, Michaelu Perlmanovi a celému nakladatelství S&S za podporu a odborné znalosti v oblasti distribuce vázaných knih. Obrovský dík patří také Hang Le za dechberoucí obálku, mým agentům Kevanu Lyonovi a Taryn Fagernessové, mé asistentce Malisse Coyové, vedoucí odbytu Jen Fisherové, Steph Brownové, která stojí mimo jiné za ApollyConem, Vicky a Mattovi. Děkuji také moderátorkám JLAnders, Vonettě Youngové a Moně Awadové. Jste tím nejúžasnejším a nejpodpůrnějším týmem, jaký si autor může přát, a díky za to, že se staráte o to, aby se mé knihy četly po celém světě, tvoříte merch a pomáháte mi se zápletkami a mnohým dalším.

V další řadě se sluší poděkovat všem, díky kterým jsem si zachovala zdravý rozum a kteří mě vytahovali z dějových slepých uliček, dokázali mi vykouzlit úsměv na rtech, byli mi inspirací nebo mi házeli záchranná lana – K. A. Tuckerové, Kristen Ashleyové, J. R. Wardové, Sarah J. Maasové, Steveu Berrymu za jeho romány, Andree Joanové, Stacey Morganové, Margo Lipschultzové a mnoha a mnoha dalším.

Velký dík patří mým JLAanders, kteří tvoří zábavnou komunitu, u níž se můžu od srdce zasmát a odreagovat, a týmu ARC za upřímné recenze a podporu.

A teď to nejdůležitější. Nic z toho by nebylo možné nebýt vás, čtenářů. Doufám, že víte, jak moc pro mě znamená.

Věnováno Tobě, můj čtenáři

Království Solis

STROUDSKÉ
MŮŘE

souostroví Vodiina

Nehybné vrchy
MASADONIE

Oak Ambler

Nen
Haven Pinebonds

Pompony

Pensobeth

Krvavý les

Podonie

Whitebridge

Massene

Chrám
kostí

Lockswood

Trojčtí

Území klaustru mrtvých kostí

Speasir kamec

údolí
Niel

CARSODONIE

Vrbové
pláně

Západní
vrcholy

Království Atlantie

Aegea

Pahorky boha
Throna

EVAEMON

Hory boha
Nykta

Tadous

Stygionská
zátoka

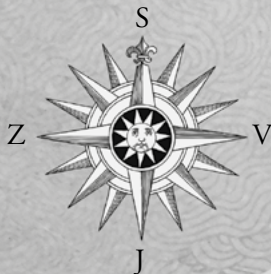
pohoří Skatos

Záliv boha Saionu

MOŘE BOHA
SAIONA

laniny Mess

soustroví Bele

POZNÁMKA PRO ČTENÁŘE

Dějové linky postav jsou sice smyšlené, ale to, co hrdinové příběhu prožívají, se odehrává i v reálném životě – včetně toho mého. Proto prosím mějte na paměti, že sebepoškozování a zneužívání jsou závažná témata.

Vězte prosím, že si nemusíte ubližovat.

Pomoc existuje.

Přítomnost I

Ztemné chodby se linula sladká, ale zatuchlá vůně. Trhl jsem hlavou směrem, ze kterého se ozývaly lehké, svižné kroky, a vytáhl z pouzdra u boku dýku z krevelu.

Mezi pískovcovými sloupy se prohnal upír a vpadl do osvětleného prostoru zdánlivě nekonečného komplexu chodeb v podzemí hradu Wayfair, nic než záblesk tmavých vlasů, alabastrové pleti a karmínového hedvábí.

Neváhali jsme ani vteřinu. S Kieranem jsme od vstupu do podzemí nedali žádnému z nich sebemenší šanci přežít.

Vrhl jsem dýku. Čepel z krevelu přesně zasáhla svůj cíl, zaryla se Povznesenému hluboko do hrudi, přerušila jeho otravný, uši rvoucí křik a srazila ho naznak. Jeho tělo rázem pokryla síť trhlin, které se šířily dál po jeho tvářích i dolů po hrdle. Kůže praskala a pak se odlupovala, oddělovala se od kostí a měnila se v prach. Rázem moje dýka ležela na kamenné podlaze jen vedle hromádky hedvábí.

„Casi.“ Byl to pouhý povzdech, ale mé rty se navzdory zřetelné frustraci mluvčího zvlínily do úsměvu.

Kdykoli mě tak Poppy oslovila, nemohl jsem si pomoci. Někdy se mi sevřelo srdce a zároveň jsem se cítil lehoučký jako pířko. Jindy mě to pořádně nažhavilo. Pokaždé mi tím ale vykouznila úsměv na tváři.

„Vždyť na nás neútočil,“ podotkla Poppy.

„Utíkal k nám.“ Došel jsem k místu, kde zůstala ležet moje dýka, a zvedl jsem ji.

„Nebo *před* námi,“ kontrovala.

„I to je možné.“ Otřel jsem si čepel o nohavici kalhot, zastrčil dýku do pouzdra a otočil se k Poppy čelem – a ve vteřině se mi zastavilo srdce.

Každíčkový centimetr Poppyina těla dával tušit, že právě svedla děsivou bitvu. Tváře, ruce i oblečení měla potřísněně krví a špínou, nemluvě o bosých nohou. Cop, do něhož si spletla neposlušné vlasy, se jí z větší části rozmotal a prameny se v tlumeném světle plynových lamp leskly jako těžké červené víno a rozlévaly se jí po ramenou a po zádech.

A přesto mi připadala zatraceně krásná.

Moje spřízněná duše.

Moje královna.

Ne bohyně, nýbrž prvotní – *prvotní* bohyně krve a kostí. Života a smrti.

Znovu mnou projel tak silný šok, až jsem málem zavrával. Opakovalo se to každých pár minut od chvíle, kdy se na Krvavou královnu vrhla s razancí pravé prvotní. A tušil jsem, že šok bude přetrvávat ještě pěkně dlouho.

„Jenže to poslední, co by měl kdokoli, kdo nechce skončit jako hromádka prachu, dělat, je běžet tvým směrem.“ Uklonil jsem se. „Má královno.“

Poppy pomalu zamrkala, očividně ji moje galantnost nijak neohromila. Usmál jsem se a její plné rty se zachvěly v těžko potlačovaném úsměvu a odkryly špičky ostrých tesáků.

Pod návalem chťice jsem sklonil bradu a zadíval se jí zpříma do očí. Při každém pohledu na její tesáky jsem zatoužil cítit je v sobě. *Oprava*. Chtěl jsem je cítit v sobě a přitom být zabořený hluboko v ní.

Někdo si odkašlal. „Můžeme dál?“ ozval se odměřený hlas. „Nebo stojíte o chvilku soukromí?“

Poppy se zahřály tváře a zalily se barvou, která jí chyběla od chvíle, kdy jsme dorazili do Wayfairu. Podíval jsem se na osobu, jež promluvila.

Ramenatý muž s černostříbrnými vlasy pozvedl obočí.

Ten sráč Nektas, nejstarší a bezpochyby nejnebezpečnější z drake-nů, mě začínal pěkně štvát.

Udržel jsem jeho pohled a utlumil touhu po své manželce. Nikoli kvůli němu, ani proto, že jsme tady dole hledali jejího otce. Ale kvůli Poppy.

Něco nebylo v pořádku.

Popošel jsem k ní a k věčně ostražitému Delanovi, který se držel po-blíž ve své vlčí podobě. „Připravena?“

Přikývla a znovu se dala do chůze, přestože ji musela kamenná pod-laha studit do bosých nohou jako led. Nabídl jsem se, že ji ponesu.

Pohled, kterým mě počastovala, byl dosti výmluvný, a tak jsem dál nenaléhal. Kieran jí vzápětí učinil stejnou nabídku. I jemu se dostalo podobně varovného pohledu, který vám sevře koule jako svěrák. Ještě štěstí, že nás Poppy preferovala s intimními partii nepoškozenými.

Šli jsme dál, ale nespouštěl jsem z ní oči.

V Chrámu kostí, ještě než rozpoutala to úděsné peklo proti Krvavé královně, jsem sledoval, jak jí pod brněním exploduje čiré světlo, a jí měla mě nefalšovaná hrůza. Nebyl jsem s to s tím cokoli dělat. Podobný strach jsem zažil jen párkrát: když ji v Pustinách zasáhl šíp a před mýma očima z ní vyprchávala životní síla. Nebo když jí z úst vytékala krev. *Změnila se*, i když jen na pár vteřin, a její tělo se proměnilo v kaleidoskop světla a stí-nu, za nímž se rýsovaly obrysy křídel. Připomínala okřídlené sochy stře-žící Město bohů v Iliseeu.

Pak jsem se díval na to, jak Isbeth ničí.

Nikomu z nás Krvavá královna chybět nebude, ale přece jen to byla Poppyina matka.

V určitém okamžiku si uvědomí, že ji připravila o život, a zavalí ji celá řada těžko snesitelných emocí.

A až to nastane, budu tu pro ni.

Kieran zrovna tak.

Držel se po jejím druhém boku a dělal totéž co já. Každých pár vteřin si ji změřil pohledem a v jeho krvi zbroceném obličejí se mihla směsice obav a úžasu.

Vypadal děsně.

Já taky.

Naše oblečení i zbytky zbroje byly po bitvě roztrhané na cáry. Věděl jsem, že mám na sobě cákance od krve – částečně mojí, částečně daka-jů. Ty zbylé patřily zasaženým, kteří sice zemřeli, ale mrtví *nezůstali*.

Podíval jsem se na Delana, jenž se tiše plížil za námi. Zatímco většina vlkodlaků právě s ostatními pátrala po Povznesených a mém bratrovi, on se rozhodl následovat Poppy.

Když zvedl hlavu a jeho bledé, jasně modré oči se setkaly s mýma, zachvátil mě zvláštní, zneklidňující pocit, který jsem ze sebe nedokázal se-třást. Napadlo mě, jestli by mohl být život navrácený padlým v bitvě zase kdykoli odňat. Přitom jsem neměl k podobným pocitům ani myšlenkám důvod. Podle Nektase prvotní života a smrti o aktu navrácení života vět-šímu množství lidí nejenže věděli, ale také mu aktivně napomáhali.

Kromě toho mohla mít můj neklid na svědomí spousta dalších věcí. Právě jsme se pohybovali v baště nepřítele, a přestože se nám žádný ze smrtelných služebníků nebo královských strážců, kteří ve Wayfairu se-trvali, nepostavil na odpor a v podzemí jsme zatím narazili jen na tři Povznesené, nikdo z nás se tu necítil dobře. Wayfair nám nepatřil. A ni-kdy ani patřit nebude.

Další věc, jež mi v tu chvíli vrtala hlavou, byl můj bratr, který někde venku pátral po Millicent, shodou okolností Poppyině sestře. Nikdo z nás netušil, jaký má Millicent na jejich matku názor.

Na druhou stranu, ze svých osobních zkušeností s Millie jsem sou-dil, že své názory mění podobně často jako ponožky.

Další položkou na seznamu byla skutečnost, že jsou Poppyini pra-rodíče vzhůru, a podle mých informací mohli vstupovat do říše smrtel-níků, kdykoli se jim zachtělo.

No, a pak Callum, ten zlatý sráč – revenant, se kterým jsme se ještě museli vypořádat, což mě přivádělo k tomu asi nejznepokojivějšímu pocitu. Ano, porazili jsme Krvavou korunu, ale skutečná bitva nás teprve čekala. Teď jsme pouze zabránili Kolisovi, původnímu a *pravému* prvotnímu bohu smrti, aby na sebe vzal úplnou lidskou podobu. Jinak byl volný, byl vzhůru a nebyl sám. Všechno to byly dosti naléhavé problémy, ale...

Vrátil jsem se pohledem k Poppyinu profilu a znovu se mi sevřelo srdce. Tenká, zubatá jizva na její tváři a druhá protínající čelo a obočí vynikaly výrazněji než kdy dřív. Byla bledá – bledší, než když vstupovala do chrámu. Nemělo by to být naopak? Neměla by její pleť zčervenat? Kromě toho letmého zrudnutí před chvílí měla její kůže stále stejnou barvu a to mě znepokojovalo ze všeho nejvíc.

Otočila hlavu svým směrem. Pohlédli jsme si z očí do očí. Její duhovky měly barvu orosené jarní trávy protkané zářivými stříbrnými úponky – éterem. Zdálo se mi to, nebo se ty světélkující pramínky během cesty do Wayfairu ještě rozzářily? Její plné rty se zformovaly do uklidňujícího úsměvu a já jsem okamžitě pochopil, že zachytila mé obavy – buď jsem promítal, nebo ze mě prostě četla. Četla z nás všech.

Natáhl jsem se k ní a vzal ji za ruku. Na hrudi se mi usadila ještě větší tíha. Její dlaň, o tolik menší než moje, byla *studená*. Ne úplně ledová, ovšem ani teplá.

„Je ti dobře?“ zeptal jsem se tiše, ale i přesto se podzemím nesla ozvěna.

Poppy přikývla. „Ano.“ Svráстила obočí a podívala se mi do očí. „A tobě?“

„Mně vždycky,“ zamumlal jsem a pohlédl na Kierana.

V jeho pohledu bylo nyní víc obav než úžasu. Aniž bych ho o to musel žádat, přiblížil se k Poppy o kousíček víc.

Něco nebylo v pořádku.

Třeba Nektas, který nyní tiše kráčel z Kieranovy druhé strany. Poppy se ho předtím ptala, jestli to, čím se stala, tedy prvotní bohyní, která

nikdy předtím neexistovala, bylo dobře, nebo špatně. Já jsem už odpověď znal. Ale co na to řekl Nektas?

To se teprve dozvíme.

Jo, to se mi vůbec nelíbilo.

Taky se mi nelíbil jeho výraz, s nímž se na Poppy díval. Podobně jsme si všichni měřili Malika – jako bychom si nebyli jistí, jestli mu můžeme věřit. Nikdo nechtěl, aby se na něj draken takhle koukal.

Poppy se náhle zastavila u vstupu do dlouhé stinné chodby. Vycházel z ní pach hniloby, který mi okamžitě připomněl temnější a mrazi-
vější časy mého života. Zastavil jsem vzpomínky dřív, než mě mohly zaplavit. Na tyhle sračky teď nebyla vhodná doba.

Poppy vyprostila svoji dlaň z mojí a otočila se k nám čelem. „Tak jo. Proč na mě všichni pořád tak civíte?“ dožadovala se odpovědi, dala si ruce v bok a vystrčila bradu. „Změnilo se na mně něco, o čem nevím?“

„Kromě těch rozkošných tesáků?“ popíchl jsem ji.

Nejprve mě zpražila přísným pohledem, ale vzápětí se jí zvlnila kůže kolem úst a Poppy si přejela jazykem po horních zubech, až jsem se musel usmát. Pak sebou maličko trhla, protože se nejspíš zase kousla do jazyka. „Kromě toho.“

Kieran neodpovídal a Delano se posadil a plácl ocasem o kamennou podlahu. Nebyl jsem si jistý, co to znamená.

„Předpokládám, že se na tebe dívají s obavami,“ odpověděl Nektas svým chraplavým hlasem.

„Proč?“ Poppy přeskakovala pohledem mezi mnou a Kieranem. „Nemělo by vás trápit něco úplně jiného?“

„Nooo,“ protáhl dramaticky Nektas.

Kieran prudce trhl hlavou drakenovým směrem a vydechl nosem, což mi připomnělo, co dalšího nám Nektas v chrámu řekl. Ten tíživý význam jeho slov, když pronesl, že bychom se měli sakra snažit, aby Poppyina proměna přinesla jen to *dobré*.

„Neřekl bych, že jsi to poslední, čím se trápit,“ pokračoval Nektas. „Spíš... to druhé.“

„Co to má znamenat?“ zeptal se ho Kieran.

Nektas věnoval vlkodlakovi letmý pohled. „Naším hlavním zájmem je Kolis.“ Naklonil hlavu. Dlouhé, stříbrem protkané prameny vlasů mu sklouzly na nahé rameno se slabými obrysy šupin. „A ona by měla být tím druhým.“

Poppy se zamračila. „Nesouhlasím. Myslím, že na prvním místě jsou můj otec a tvoje dcera a až pak Kolis. Já bych na tom seznamu vůbec být neměla.“

Nektas otevřel ústa.

„Dával bych si pozor na pusu,“ varoval jsem ho.

Prastarý draken ke mně pomalu otočil hlavu. Naše pohledy se setkaly. Jeho svíslé zorničky se stáhly, až z nich zbyly jen tenké černé proužky na zářivě modrém podkladu. „Zajímavé.“

Povytáhl jsem obočí. „Co?“

„Ty,“ odpověděl. Delano v napjatém tichu, které nastalo, sklopil uši. „Postavil ses před ni, jako bys vážně věřil, že tvou ochranu potřebuje.“

Vůbec jsem si něco takového neuvědomoval. Stejně tak Kieran ani Delano. „No a?“

Poppy si za námi povzdechla.

„Je to od tebe moudré. I ty nejmocnější bytosti občas potřebují chránit,“ pronesl Nektas. „Tohle však není ten případ.“

„Tím si nejsem tak jistý.“ Ruka mi spočinula na jílci dýky u boku. Kdybych na drakena zaútočil, sice by přežil, ale bolelo by ho to.

„Tohle je opravdu zbytečné,“ vložila se do hovoru Poppy.

„Tím si také nejsem jistý.“ Vycítil jsem, že se blíží k mé pravici, uhnul jsem jí a nespouštěl z Nektase pohled. „Je mi úplně u prdele, kdo jsi. O ni si obavy dělat nemusíš.“

Draken se pohrdavě uchechtl a nastala další, příliš dlouhá chvíle ticha. „Až moc se mu podobáš.“

„Komu?“ zeptala se Poppy.

Jeho zorničky byly opět širší. „Zakladateli jeho rodu.“

„Cože, kurva?“ zamumlal Kieran a pak řekl o něco hlasitěji: „Kdo to byl?“

Na drakenově tváři se objevil náznak úsměvu. „Chceš se snad zepat, kdo to je?“

Obočí mi vystřelilo nahoru. „To budeš muset –“

Přerušil mě tichý hukot. Delano se zvedl na všechny čtyři a rozhlížel se kolem dokola, protože zvuk sílil a prohluboval se. Zalétl jsem pohledem ke Kieranovi. Otáčel se, zatímco se zem pod našima nohama začala třást. Obrátil jsem se na Poppy.

Její zelenostříbrné oči byly doširoka rozevřené. „Co?“

Z vysokého stropu se jako sníh snášela oblaka prachu, která nám pokrývala ramena, a zakryla i celou zem. Dunění sílilo a celý hrad se otřásal.

„To nejsem já,“ snažila se Poppy překřičet hluk a rozhazovala rukama. „Přísahám.“

Zalétl jsem pohledem ke stropu, na kterém se v kameni náhle objevily tenké praskliny. „Do hajzlu.“

Vyskočil jsem vpřed. Zatímco se trhliny objevovaly už i v pilířích a rychle se šířily po celé jejich délce, Delano vyrazil za mnou a já jsem chytil Poppy. V obavách, že se nám celý ten zatracený hrad zřítí na hlavu, jsem myslel v první řadě na ni. Vměstnal jsem Poppy mezi sebe a Kierana a Delano se jí přitiskl k nohám. Zapištěla, když jsme ji uvěznilili do prostoru mezi našimi těly a chránili to její pro případ, že by nás strop zasypal.

Někde v podzemním doupěti se zřítilo cosi těžkého a Delano zakňučel. V hustých oblacích se snesl další prach. Dunění bylo stále hlasitější, až nebylo slyšet nic jiného, a třásla se snad celá říše...

Pak to přestalo. Všechno.

Hukot. Praskání kamene a omítky. Tříštění něčeho asi dost důležitého, například podpěrných trámů. Všechno to ustalo stejně rychle, jako to začalo.

„Ehm,“ ozval se Poppyin tlumený hlas. „Sotva dýchám.“

Viděl jsem jen vršek její hlavy pod Kieranovými a mými pažemi. Ještě jsem se necítil připravený, abych ji pustil.

„To nebyla ona,“ prohlásil Nektas s pobaveným výrazem ve tváři. „To oni.“

„Oni?“ zopakoval Kieran a pomalu z Poppy spustil ruce.

„Bohové,“ upřesnil draken. „Některý z nich se právě někde poblíž probudil.“

Některý z nich se právě...

Poppy se narovнала, oči stále ještě doširoka otevřené, teď nicméně zářící nadšením. „Penellaphe,“ zalapala po dechu a natlačila hlavu mezi mě a Kierana. „Pamatuješ? Říkal jsi, že bohyně Penellaphe spí pod městským Atheneem!“ Šťouchla Kierana do ramene, až lehce klopýtl. „Jejda. Promiň.“

„Nic se neděje.“ Kieran se s pobaveným úšklebkem narovnal. „A ano, to jsem říkal.“

Otočila se směrem k Nektasovi. „Můžeme se s ní setkat? Teda až osvobodíme mého otce a najdeme Jadis. Víš, dostala jsem jméno...“

„Po bohyni, která o tobě hovořila již dlouho před tvým narozením,“ dokončil za ni Nektas. „A která tě jako první nazvala poslem a nositelem smrti. Proroctvím, které jsi naplnila.“

Ruce jí pomalu klesly k bokům. „No, když to říkáš takhle...“ Semkla rty. „Asi jsem si to rozmyslela.“

Nikdy jsem neměl větší chuť někoho praštit než teď drakena za to, že vzal Poppy ten kratičkový moment nadšení.

Nektas se zasmál. „Vím jistě, že se s tebou bude chtít setkat. I všichni ostatní, až přijde ten správný čas,“ řekl a jeho výraz byl najednou vůbec nejmilejší, jaký jsem u něj kdy viděl. „Měli bychom jít. Pro případ, že by jich v hlavním městě pospávalo víc. Nerad bych to absolvoval podruhé.“

Měl pravdu. To nikdo z nás.

„Mimochoodem,“ řekl a pohlédl na Kierana a na mě, zatímco jsme se znovu vydali chodbou. „Vy dva jste... roztomilost sama.“

Kieran nakrčil čelo a smetl si z ramen prach. „Tak mě asi ještě nikdo nenazval, ale díky.“ Odmlčel se. „Myslím.“

Draken se znovu zasmál. „Všichni tři jste jí běželi na pomoc.“ Kývl na Delana klusajícího vedle Poppy, která nás vedla další chodbou, tentokrát o něco užší. Vyvrátil se v ní jeden ze sloupů a opíral se o další v řadě. „Jediné z vás, která by zřícení budovy přežila.“

Dobrý postřeh.

Poppy se usklíbla. „*Vážně* to bylo celkem roztomilé.“

Kieran si dopáleně odfrkl a já bych přísahal, že i trochu zrudnul.

„A v mnoha ohledech zbytečné,“ pokračoval Nektas. „Že jste se vy tři spojili?“

Delano nastražil uši a Poppy střelila hlavou Nektasovým směrem. Do jejích tváří se rázem vrátilo trochu barvy. Delano zavrtěl ocasem. Očividně jí právě skrze *notam* sdělil něco zajímavého. Později se ho na to budu muset zeptat.

„Jo,“ odpověděla. „Ale asi chvíli potrvá, než si zvykneme na to, že když jsem v pořádku já, jsme v pořádku všichni.“

„Jemně řečeno,“ poznamenal Kieran a zašklebil se na mě.

Vzápětí však hned zvažněl. Jakmile totiž ruměncem zmizel, bledost Poppyiny pleť byla ještě patrnější.

Něco není v pořádku.

Ten pocit se cestou do hloubi podzemního labyrintu komnat a chodeb, v nichž se Poppy pohybovala už jako malé dítě, ještě umocňoval. Nedokázal jsem si vysvětlit proč. V hrudi a vzadu v krku se mi hromadil divný pocit...

Poppy se znovu zastavila. Ruce měla spuštěné podél těla a dlaně se jí střídavě zatínaly a povolovaly. Přenesl jsem z ní pohled do chodby před námi. Rozlévala se v ní jemná záře, která zaháněla stíny.

Ten zvuk. Všichni jsme ho znali. Slyšeli jsme ho už v Oak Ambleru. Skřípání drápů o kámen.

Nektas vyrazil vpřed rychlými a sebejistými kroky, zatímco Poppy zůstala stát na místě jako přikovaná. Dotkl jsem se jí na rameni.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se. Tentokrát jsem neměl na mysli, jak se cítí fyzicky.

S pohledem upřeným na Nektase přikývla a polkla. Nektas se zastavil na okraji záře a otočil hlavu zpět k nám.

„Určitě?“ zeptal se Kieran a pátral pohledem v Poppyině tváři.

„Jo. Ano.“ Odkašlala si. „Já jen, že... je to můj otec a nevím, co si mám myslet ani co mu řeknu.“

Chápal jsem to.

Poppy měla jednoho otce, kterého si pamatovala: Leopolda. Muž, jehož se chystala osvobodit, jí byl cizí, přestože se ho v mládí snažila najít – a navíc byl příliš dlouho držen v zajetí. Určitě se zmítala na pomezí vzrušení a pocitu viny, jako by nějak zneuctívala Leovu památku, a zároveň litovala, že jí nedošlo dříve, kdo to v kleci pod Wayfairem a v Oak Amberlu vlastně je. Celé to vzbuzovalo hodně myšlenek. A rozhodování.

Vzal jsem její tvář do dlaní a otočil ji k sobě. Usmál jsem se, přestože se mi v hrudi a v krku šířila úzkost. Měla tak hrozně studenou kůži. „Nemusíš teď nic cítit ani si nic myslet. Jediné, co je třeba, je osvobodit ho.“ Ztišil jsem hlas. „Nemusíš se na něj ani podívat, pokud se na to necítíš. Nikdo tě za to nebude soudit.“

Kieran souhlasně přikývl. „A my jsme v tom na každý pád s tebou.“

Podívala se na nás a pak obrátila pozornost zpátky k Nektasovi. Pohledil jsem ji palcem po křivce čelisti. Slabě se zachvěla a pak se zhluboka nadechla. Pokrčila rameny a já věděl, k čemu se rozhodla, ještě než to vyslovila nahlas. „Jsem připravená.“

„Samozřejmě,“ šeptl jsem, sklonil se a vtiskl jí polibek na chladný spánek. „Tak statečná.“

„To nevím,“ řekla, nicméně přikývla. „Ale budu.“

Kieran se usmál a zvedl ruku. „Jako vždycky.“ Dotkl se jí na druhé tváři a mírně rozšířil oči. Nad její hlavou stočil pohled k mému.

Taky to cítil. Kývl jsem mu na znamení, že myslím na totéž co on.

„Jsem připravená,“ zopakovala Poppy a odtrhla se od nás. S Delanem po boku se dala do chůze.

Na chvíli jsme se odmlčeli. Kieran promluvil tak tiše, aby ho neslyšela. „Proč má tak strašně studenou kůži?“

„To nevím,“ řekl jsem. „Ale něco...“

„Není v pořádku.“

Prudce jsem mu pohlédl do očí. „Taky to cítíš?“

„Jo. Na hrudníku a tady,“ pronesl a ukázal si zezadu na krk.

Sakra.

Na náladě mi to nepřidalo, ale nebyl čas to víc řešit. Slíbili jsme Poppy, že ji v tom nenecháme, a tak jsme se oba dali do pohybu a připojili se k ní, ještě než s Delanem dorazila k Nektasovi.

Skřípání zesílilo.

„Vím, že to pro tebe není snadné,“ řekl Nektas a podíval se na Poppy. Jeho hlas byl sotva silnější než šepot. „Ani pro něj nebude. Ires byl odjakživa...“ Zavrtěl hlavou. „Měli bychom si pospíšet.“

Bylo mi jasné, že by se Poppy ráda zeptala, co chtěl vlastně říct, ale místo toho vyšla do světla a otočila se. Skřípání drápů o kámen ustalo. Šli jsme za ní, můj tep se zrychloval, až byl skoro stejný jako její. Zvedl jsem pohled.

Uprostřed komnaty osvětlené svíčkami stála klec. Za černými mřížemi, pravděpodobně ze stínového kamene, seděla velká šedivá kočka s jasně zelenýma očima upřenýma na Poppy – stejně jako v Oak Amberu. Nebylo pochyb, že už tehdy věděl, kdo je. Nejspíš to věděl i před všemi těmi lety.

„Pro lásku boží,“ zalapal po dechu Nektas a při pohledu na Irese se mu rozšířily oči a kůže kolem jeho úst se napnula.

Když jsme boha viděli naposledy, vypadal podstatně líp. Teď mu pod matně šedým kožichem ostře vystupovala žebra. Břícho měl propadlé. Když trhl hlavou Nektasovým směrem, šlachy na krku se viditelně napnuly.

Nektas s Poppy vstoupili do místnosti, a sotva Ires zpozoroval drakena, slabě nadskočil a rozzářenýma očima začal tčkat mezi Nektasem a Poppy.

„To má být nějaké kouzlo?“ zeptal se Kieran a upozornil nás tak na symboly vyryté do stropu a podlahy ze stínového kamene, značky a písmena ve staroatlantštině – jazyce bohů.

„Ano.“ Nektas došel k mřížím. „Kouzlo, které nemohl provést smrtelník.“

„Callum,“ usoudil jsem a sledoval, jak si Poppy kleká před klecí.

Nektas přikývl. „Ale to je teď jedno.“ Sevřel mříže dlaněmi, čímž upoutal Iresovu pozornost, ovšem jen na okamžik. „Možná bude trochu... labilní, zvlášť pokud je v tomhle stavu tak dlouho, jak se obávám. Bude se chovat jako zvíře. Musíme dávat dobrý pozor.“

Vzhledem k tomu, že Ires neustále skákal proti mřížím, tiskl k nim boky i hlavu a přitom vyluzoval tichý zvuk, něco mezi vrčením a kňučením, bylo nám to všem jasné i bez Nektasova upozornění.

Přikrčil jsem se za Poppy a přinutil se přilepit si ruce na kolena, abych ji nepopadl a neodtáhl zpátky.

„Zvládneš se dostat přes ty mříže?“ zeptala se Poppy a spojila dlaně, což bylo jasné znamení, že ji přepadá úzkost. „Nebo já?“

„Pravděpodobně bys mohla. Nakonec,“ dodal Nektas. „Ale já to zvládnou rychleji.“ Zahleděl se na Irese. „Už jsi v bezpečí. Slibuju,“ řekl bohu a bylo zjevné, že ho přemáhají emoce. „Jen potřebuju, abys zůstal v klidu. Dobře?“

Ires znovu skočil proti mřížím.

„To bych jako souhlas nebral,“ poznamenal Kieran a klekl si vedle mě.

„Nic se neděje,“ uklidňoval Nektas Irese, ale čím víc mluvil, tím nervózněji bůh reagoval, přešlapoval jako na trní a vrhal se proti mřížím. „Sakra práce, vždyť si ublíží.“

„Sotva... sotva z něj něco cítím.“ Poppyin hlas byl plný obav a já bych přísahal, že se mi starosti hromadí v krku jako hustá smetana. „Předtím takový nebyl.“

„Je v této podobě už příliš dlouho,“ odvětil Nektas. „Tohle chování se nám nepodobá,“ dodal a kývl na Kierana a Delana. „Jsme bytosti ze

dvou světů. On jen z jednoho, a je-li ve zvířecí podobě příliš dlouho, je přesnadné ztratit sám sebe – to platí dokonce i pro bohy a prvotní.“

Do prdele. Jak dlouho bylo *příliš dlouho*, když šlo pravděpodobně o stovky let? Vzápětí mě taky napadlo něco dalšího. Řekl, že je-li bůh nebo prvotní ve své zvířecí podobě příliš dlouho... Znamenalo to, že by Poppy...?

Zavrtěl jsem hlavou. Teď nebyl na podobné uvažování čas. Hladil jsem Poppy po zádech, sledoval podrážděného Irese a kypěl vzteky kvůli ní – kvůli nim oběma.

„To jsem nevěděla,“ reagovala Poppy na Nektasova slova.

„Ani já ne,“ dodal Kieran.

„Navíc zřejmě cítil to probuzení bohů,“ vysvětloval Nektas. „Byl to extrémní náraz energie, na který nebyl připravený.“

Ires se přitiskl k mřížím před námi a Kieran se zvedl. „Můžu se pokusit odvést pozornost, zatímco vy... Pro boha živého, *Poppy*.“

Poppy nečekaně vystřelila vpřed a já zažil zvrácený pocit čehosi dříve prožitého. Natáhl jsem se po ní, ale když chtěla, uměla být sakra rychlá – a teď ještě rychlejší.

„Poppy,“ vykřikl jsem, když se přikrčila a v mžiku prostrčila ruku mřížemi. „Ne...“

Stačil jsem jí ještě obtočit paži kolem pasu, ale její dlaň už byla přitisknutá na Iresově krku. Ires zaklonil hlavu a odchlípl rty od ostrých zubů. Tiše, varovně zavrčel. Začal jsem Poppy táhnout zpátky. Jistojistě bude našťvaná, ale raději to, než aby přišla o ruku.

„Je to v pořádku,“ zamumlala a zhluboka se nadechla. „Dej mi chvilku. Prosím.“

Nechtěl jsem, ale řekla *prosím*. Stálo mě všechnu sílu světa, abych se udržel a neodtáhl ji. A podařilo se mi to jen proto, že ve svém snažení uspěla.

Ires se zachvěl, tiché vrčení ustalo, zastavil se na místě a zalpal po dechu. Věděl jsem, co Poppy dělá, a že do boha vkládá dobré myšlenky a emoce. Uklidňovala ho.

Když to poprvé udělala mně, netušil jsem, že něco takového dokáže. Úleva – *klid*, který mi propůjčila, přišel rychle a byl ohromující. Byl to dar. Přesto jsem si přál, aby byla její krásná ručka od Irese co nejdál. Její ruce a vše, co se s nimi učila dělat, jsem měl moc rád.

Zatímco přivírala oči, Delano se tiskl k jejímu boku, pohled ostrážitý, bdělý a pevně upřený na Irese. „To je v pořádku. Dejte mu jen pár vteřin.“

„Ať už s těmi mřížemi hodláš udělat cokoli,“ řekl Kieran Nektasovi s připravenou dýkou v ruce – věděl jsem, že by ji bez váhání použil, „navrhuju, abys byl rychlý.“

„Pracuju na tom.“ Nektas ustoupil od mříží.

Ires se znovu zachvěl. S Poppyinou rukou dál na svém těle naježil srst a klesl na břicho. Uši mu zacukaly. Napravo od nás vyšlehla jasné modrá světlice a zažehla v místnosti drakení oheň. Nektas se neproměnil. Kdyby ano, teď bychom měli nos vmáčkнутý do jeho drakení zadnice. Byl jsem na ten oheň zvědavý, ale neodvažoval jsem se odtrhnout oči od Irese a Poppy.

Vzduch naplnil pach tavícího se kovu a Ires se začal třást. V jeho očích se objevilo stříbřité světlo, které se šířilo dál. Jeho srst se stáhla a vybledla, objevily se skvrny zlaté kůže. Svaly se smršťovaly a kosti praskaly a tvořily různé obrazce. Objevily se dlouhé, zrzavé vlasy – stejně dlouhé jako ty Nektasovy. Objal jsem Poppy i druhou rukou a pevně ji držel, zatímco její otec zápolil s proměnou. Alespoň to vypadalo, že bojuje. Nebo možná to zvíře v něm. Celý proces nejspíš netrval ani minutu, ale na rozdíl od Kieranových proměn působil dost bolestivě. Jako by se každičkový jeden drápek zaživa zarýval do nehtového lůžka.

Irese zaplavila další vlna mihotavého světla a pak se v kleci, v níž dříve přebývala veliká kočka, objevil muž. Klečel schoulený na kolenou. Přes chuchvalce nemytých vlasů hleděl na Poppyinu ruku, která spočívala na něčem, co se ukázalo být jeho ramenem.

Poppy zvedla dlaň a stáhla ji zpět. Pevně mi stiskla předloktí. „Ahoj,“ šeptla.

Bůh upřel na Poppy jasně zelené oči. Oči, které byly téměř totožné s jejíma. Hned za zorníčkami probleskovala slaboučká stříbřitá záře. Podstatná část jeho obličeje byla sice skrytá pod vlasy, ale i tak bylo vidět ostré úhly a prohlubně ve tvářích. Trásl se.

„Nevím, jestli... jestli si mě vůbec pamatuješ,“ začala Poppy. I ona se trásla. Držel jsem ji pevně. „Ale jmenuju se Poppy – no, vlastně Penellaphe, ale kamarádi mi říkají Poppy. Jsem tvoje...“ Odmlčela se, aby zalapala po dechu. Pohladil jsem ji po boku a sevřel ji ještě pevněji.

Ires si ji mlčky prohlížel a zjevně neregistroval Kierana ani mě, dokonce ani Delana, který na nás obou prakticky stál. Ires dýchal těžce a zrychleně, kostnatá ramena se zvedala s každým nádechem.

„Iresi,“ promluvil Nektas tiše.

Ires trhl hlavou a podíval se jeho směrem. Nektas nejenže roztavil velkou část mříží, ale teď stál uvnitř polorozpadlé klece společně s Iresem.

„Jsem tady,“ pokračoval draken tišeji, než bych čekal, že je schopen, paže svěšené podél těla. „Přišel jsem, abych tě odvedl domů.“

Ires se znovu zachvěl a zavřel oči. Nektas se k němu opatrně přiblížil.

„Podívám se, jestli tu něco nenajdu. Nějakou deku nebo tak,“ řekl Kieran chraplavým hlasem.

„Děkuju.“ Poppy otočila hlavu a přitiskla mi tvář na hrud'. Pod víčky se jí zatřpytily drobné slzičky. Pro lásku boží, jestli teď četla jeho emoce, kdo ví, co k ní přicházelo.

Vlastně jsem si to uměl představit.

Právě teď cítil všechno a nic. Úlevu, ale také zmatek, pravděpodobně v důsledku hladovění, a jen bozi věděli, čeho dalšího. Musel být vyžděšený. Já jsem v obou případech byl, bál jsem se, že moje záchrana je jen sen. Nejspíš měl strach, že se probudí a nikdo z nás tu nebude. Že tu bude jen *ona*. *Oni*. A budou se mu posmívat. Strašit ho. Anebo ho napadalo, že to není iluze, a bál se, že těm, kteří se mu snažili pomoci, ublíží.

„Není to sen,“ řekl jsem.

Iresovi zacukala brada a jeho oči se skrz vodopád zacuchaných vlasů setkaly s mýma.

Přikývl jsem a přitom jsem Poppy otřel slzy. „Je to skutečné. Je po všem. Je mrtvá. Isbeth. Jsi od ní – od tohohle všeho zmaru – osvobozený.“

Ires se přerývaně nadechl. Polkl. Viděl jsem, jak se mu pohnuly rty, ale vydal jen chraplavý zvuk, jak se snažil přimět tělo a mysl ke spolupráci, aby mohl promluvit. Jen bohové věděli, kdy naposledy něco řekl.

Kieran se vrátil a podal Nektasovi cosi černého a karmínového, co připomínalo jeden z látkových praporců.

Draken přikývl na znamení díku a poklekl vedle Irese. Jemně mu látku přehodil přes ramena. Chvíli to vypadalo, že se bůh pod přehozem ztratil, ale potom se objevila tenoučká ruka a křehké prsty se obtočily kolem okrajů praporu. Přitiskl si je k sobě, a i když to nebyl nijak velkolepý pohyb, bylo to aspoň *něco*.

„Vím,“ zašeptal chraptivě. Ires zvedl druhou ruku a protáhl ji skrz mříž. „Vím... vím, kdo jsi.“

Poppy se nejprve zhoupla dozadu, její tělo ztuhlo, ale pak se k němu naklonila blíž. „Tak jo,“ zašeptala nalomeným hlasem. Uvolnila ruku z mého sevření a přiložila ji k jeho. Jejich prsty se propletly. Její ramena se uvolnila. „Dobře.“

Sklonil jsem hlavu a políbil ji na zátylek, zatímco jí Ires slabě opětoval stisk. Otec. Dcera. Nezáleželo na tom, že si byli cizí.

„Kde je... kde je?“ vyhrkl Ires a stále se držel Poppy za ruku. „Moje... druhá holčička.“

„Millicent?“ Poppy ztěžka polkla. „Není tu, ale...“

„Je v pořádku. Je s mým bratrem.“ Neměl jsem tušení, jestli už jí Malik našel ani jestli by bylo pro oba dobré, aby ano. O tom však Ires vědět nemusel.

Bůh těžce vydechl a pomalu obrátil svoji pozornost k Nektasovi. „Omlouvám se...“

„Tím se teď netrap,“ přerušil ho Nektas. „Musím tě dostat zpátky domů. Nejsi na tom dobře.“

Kieran se na mě tázavě podíval a já zavrtěl hlavou.

„Ale... ano. Nevěděl jsem, že to... takhle dopadne. Já... bych ji s sebou nikdy nebral, kdybych si myslel...“ Odkášal si a otrásl se. „Omlouvám se.“

Jadis. Mluvili o Nektasově dceři. Zatraceně.

„Ona je...“ Ires se sípavě nadechl a vydechl a jeho ruka vyklouzla z Poppyiny a bezvládně mu klesla podél boku. Poppy se natáhla dopředu a chytila se mříží. „Vím, kde... je. Ve Vrbových...“ Mělce se nadechl.

„Ve Vrbových...?“ zeptal se Nektas a vrásky v jeho tváři se napjaly.

„Ve Vrbových pláních,“ zvolala Poppy. „Myslíš to město?“

„Ano. Je... je tam. Omlouvám se. Jsem tak... strašně unavený. Nevím...“ Ires se zhroutil. Padl k zemi, Nektas ho sotva stihl zachytit.

„Ne!“ Poppy vystřelila na nohy a sevřela mříže ještě pevněji. „Je v pořádku?“

„Řekl bych, že ano.“ Nektas položil bezvládnému bohu dlaň na čelo.

„Můžu mu pomoci,“ nabízela se Poppy a už se znovu natahovala skrz mříže. „Jen se ho musím dotknout. Můžu ho uzdravit...“

„Tohle nemůže nikdo vyléčit. Je v pořádku,“ dodal rychle Nektas. „Jen omdlel.“

„A to je podle tebe v pořádku?“ kontrovala Poppy. „Podle mě teda ani náhodou.“

„Zřejmě se už hodně dlouho nenakrmil.“ Třebaže Nektas Poppy uklidňoval, jeho rty se tenčily zlostí. „Je příliš slabý.“

„Víš jistě, že nejde o víc?“ Její obavy mi kroutily vnitřnostmi a dusily mě.

Nektas si přitiskl nehybného boha k hrudníku. „Potřebuje se vrátit domů, kde se může uložit do země. To tady není možné,“ vysvětloval. „Kvůli stínovému kameni.“

„Dobře. Dobře.“ Poppy se zhluboka nadechla a pustila se mříží. „Myslím, že asi mluvil o Vrbových pláních. Leží východně od hlavního města, trochu na sever. Je tam tréninková základna pro většinu vojáků. Plus i pár chrámů, a pokud jsou jako...“ Udělala krok zpět a zvedla si ruku k čelu. „Páni.“

„Co se děje?“ V mžiku jsem byl před ní, ruce na jejích pažích.
„Já nevím.“ Nakrčila čelo. „Jen se mi trochu zatočila hlava.“
„Jsi bledá.“ Podíval jsem se na Kierana. „Že je ještě bledší než předtím?“
Kieran přikývl. „Jo.“
„Asi proto, že mě bolí hlava,“ sdělila nám. „Začalo to před chvílí.“
„A proč jsi nic neřekla?“ zeptal jsem se a přinutil se zachovat klid, i když to bylo to poslední, co jsem cítil.
„Protože je to jen bolest hlavy.“ Poslední slova frustrovaně zdůraznila.
„Jen bolest hlavy?“ zopakoval jsem nechápavě. „Copak prvotní bolívá hlava?“ Podíval jsem se na Nektase. „Jestli jo, pak je to pěkná hovadina.“
„Může,“ odpověděl draken. „Ale obvykle to má důvod.“
Copak to nemá bolest hlavy vždycky?
Kieran zvedl ruku k Poppyině tváři. „I kůži má chladnější.“ Sevřel čelist. „Teď už je jako led.“
Poppy mezi námi tékala pohledem. „Cože? Mně není zima.“
Dotkl jsem se její druhé tváře, zatímco se štouchala do kůže na bradě. Obrátil se mi žaludek. Byla ještě ledovější než led. Pak mi to došlo. „Potřebuješ se nakrmit?“
„To si nemyslím,“ namítla a odstrčila nám ruce. „A jestli mám ledovou kůži, tak proto, že jsme v podzemí.“
„Nemyslím si,“ řekl Kieran.
Musel jsem mu dát za pravdu. „Byla chladná, ještě než jsme sem přišli.“
Poppy si nás oba podrážděně měřila. „Lidi, cením si vaší starostlivosti, ale není nutná. Máme na práci důležitější věci.“
„Nesouhlasím,“ prohlásil jsem. „Nikdo není důležitější než ty.“
„Casi,“ varovala mě a zúžila oči, které teď byly plné stínů. Kůže pod nimi byla slabě fialová.
„Spala?“ zeptal se Nektas.
Zachmužila se ještě víc. „No, včera večer.“
„Tak to nemyslím.“ Nektas si posunul bezvládného boha v náručí.
„Prošla jsi fází hlubokého spánku? Stází? Na závěr svého povznesení?“
„Ne.“ Poškrábala se na nose.

„Na začátku chvíli spala, ale to bylo proto, že...“ Kieran se podíval na Irese a pak si zjevně rozmyslel, do jakých podrobností se pustí, třebaže byl bůh mimo sebe. „Ne, nespala.“

„No sakra.“ Nektas zkrivil ústa. „Takže mi chceš tvrdit, že jsi prošla povznesením a dokončila proces zrání, *aniž* bys vešla do stáže?“

„Jo, vlastně jsem na chvíli omdlela,“ přiznala Poppy. „Ale to už víš.“

„Tehle rozhovor se mi přestává líbit,“ zamumlal Kieran.

Mně taky.

„Dost nevhodné načasování,“ zabručel Nektas.

Napjal jsem se. „Čeho?“

„Toho, co pravděpodobně každou chvíli nastane,“ oznámil.

„Musíš být konkrétnější,“ řekl jsem, spalovaný frustrací.

„Nic mi není,“ trvala na svém Poppy a obrátila se k Nektasovi. „Můžeme ho prosím vynést z té klece?“

Nektas přikývl. „Právě to mám v plánu, ale myslím, že by ses měla posadit.“

„Měla bys ho poslechnout,“ naléhal Kieran a upřeně se na ni díval. Stíny pod jejíma očima byly čím dál temnější.

„Prosím vás, nedělejte si o mě starosti,“ řekla Poppy. „Cítím se naprosto...“ Prudce se nadechla a přitiskla si prsty ke spánku.

„Hlava?“ Popadl jsem ji za ramena a otočil ji k sobě, zatímco mi hrud' a žaludek ostře prořízl strach.

Přivírala oči. „Jo, jenom bolest hlavy. Jsem...“ Vtom se jí podlomily nohy.

„Poppy!“ Chytil jsem ji v pase a Kieran přiskočil a podepřel jí zátylek. „Otevři oči.“ Pohladil jsem ji po tváři – pro lásku boží, její kůže byla šíleně studená. Přesunul jsem ruku pod její kolena a zvedl si ji k hrudi. „No tak. Prosím...“

„Neprobudí se, ať budeš prosit sebevíc.“

„Co to kurva znamená?“ Kieran trhl hlavou směrem k Nektasovi.

„V podstatě to znamená, že jsem se mýlil, když jsem si myslel, že už úplně dokončila zrání. Upadla do stáže, aby proces dovršila,“ vysvětlil

Nektas. „Překvapuje mě, že to trvalo tak dlouho – a že se vůbec probudila. Předpokládám, že je to díky síle éteru. Proto...“

„Na to ti zvysoka seru,“ zavrčel jsem. „Co se s ní děje teď?“

„Mělo by tě to zajímat, zvláště když jste spojení. Ale to je teď celkem jedno,“ odpověděl Nektas až moc klidně. „Je ve stázi, stejně jako její otec. Dochází k ní, když prvotní, dokonce i bohové, dokončí proces svého zrání. Nebo jsou-li oslabení a nedokážou obnovit své síly jinak. Kdyby byla zraněná nebo v ohrožení života, poznali byste to.“

„Co tím myslíš?“ Kieran se otočil a pohlédl na Poppy, zatímco Delano kňučel a nervózně přecházel vedle mě. „Jak to máme poznat?“

„Země by se ji snažila chránit,“ řekl Nektas. „Stáhla by ji...“

„K sobě,“ zašeptal jsem a vzpomněl si na kořeny, které začaly vyrůstat ze země, když ji v Pustinách smrtelně ranili. Tehdy jsme ještě nechápali, o co jde.

„Spí,“ zopakoval Nektas. „Nic víc.“

Nic víc? Podíval jsem se dolů na Poppy. Opírala si tvář o moji hrud'. Až na kruhy pod očima a studenou kůži skutečně vypadala, jako že spí. „Jak...?“ Odkášlal jsem si. „Jak dlouho bude spát?“

„Na to nedokážu odpovědět. A ano, vím, že z toho nemáte radost,“ řekl, když Kieran zavrčel. „Může to trvat den nebo několik dní. Týden. Každý to má jinak, ale je pravděpodobné, že její tělo teď dohání celý proces. Probudí se, jakmile kompletně dokončí zrání.“

Kieran zaklel a prohrábl si rukou vlasy. Zíral jsem na Poppy, na hrudníku kámen. Cítili jsme to s Kieranem díky poutu, které jsme stvořili při spojení? Cítili jsme, že upadá do stáze? Která může trvat i několik dní? Týden?

„Pro lásku boží,“ zaúpěl jsem pod přívalem naprosté bezmoci.

„Odneste ji někam, kde jí bude příjemně, a počkejte. Víc se s tím dělat nedá,“ pronesl Nektas. „Já se zatím postarám o Irese.“

Kde jí bude příjemně? Tady? Podíval jsem se na Kierana. Ve Wayfairu se Poppy nemohla cítit příjemně už jen z principu, ale copak jsme měli na vybranou?

„Nějaké místo najdeme,“ ujistil mě Kieran a vklouzl do své obvyklé role. Pragmaticky uvažující. Klidné a podporující, kdykoli se něco zvrtné. Dobře jsem ale věděl, že to bývá jen maska. Chystal jsem se otočit.

„Jedno si ale pamatujte,“ dodal Nektas a přiměl nás všechny ustat v jakémkoli pohybu. „Stáze, k níž dochází na závěr zrání, může mít... nečekané a trvalé vedlejší účinky.“

Srdce jako by mi sevřela něčí pěst. Pocítil jsem vzepětí strachu. „Například?“

„Ztráta paměti. Ztráta vědomí, kdo je ona a kdo jsou její blízcí,“ vysvětlil.

Neviditelná pěst mi drtila srdce na kaši.

Kieran sebou viditelně trhl. „Takže je možné, že...“ Jeho klidná maska se začala třítřit. „Nebude vědět, kdo je? Kdo jsme my?“

„Ano, ale je to velmi vzácné. Vzpomínám si jen na dva takové případy,“ řekl Nektas s napjatými ústy. „Jen chci, abyste o té možnosti věděli.“

A co když se z možnosti stane skutečnost? Kieranův pohled se setkal s mým. Polkl jsem. „A když se to stane?“

Nektas dlouho neodpovídal. „Pak bude cizí sobě i vám.“

Kieran zavřel oči.

Já jsem nemohl. Podíval jsem se na Poppy. Byla mým srdcem – mým vším. Nedokázal jsem ani pomyslet na to, že by nevěděla, kdo je – nebo že existuje nějaké *my*.

„Mluvte s ní.“ Nektasův hlas zjhl. „Tak to dělal Nyktos, když byla ve stázi *ona*. Nevím, jestli ho slyšela, ale myslím, že to pomohlo.“ Naklonil hlavu a podíval se na Irese. „Minimálně jemu ano.“

Přikývl jsem a odvrátil se od drakena. Měl jsem se ho ještě zeptat, kdy nebo jestli se vrátí, ale předpokládal jsem, že ano, když někde v říši žila jeho dcera. Protože jsem byl prevít a dokázal jsem se soustředit jen na jednu věc, bylo mou prioritou dostat Poppy někam, kde jí bude dobře. Nektase a jeho dceru jsem pustil z hlavy. A stejně tak i Poppyina otce a Korunu, kterou jsme právě svrhli – království, jež jsme dobyli,

i když jen v technickém slova smyslu. Všechno to bylo důležité, ale teď mi na ničem z toho nezáleželo.

Nesl jsem Poppy zpět podzemním bludištěm do prvního patra a mé srdce bylo klidné a vyrovnané, protože následovalo její rytmus. Neustále jsem si to připomínal, zatímco Kieran kráčel přede mnou a Delano se držel těsně u mého boku. Jinak bylo okolí rozmazané. Postřehl jsem jen tolik, že Kieran tiše rozmlouvá s nějakým členem hradního personálu, a zdálo se mi, že cestou po úzkém schodišti slyším Emilův hlas. Netušil jsem, kolik pater jsme zdolali. Podél obílených kamenných zdí s pár okny jsme vstoupili do prázdné chodby lemované těžkými černými závěsy. Před námi se otevřely dveře a já následoval Kierana do potměšlé komnaty. Šel rovnou ke dvěma velkým oknům u postele, popadl brokátové závěsy a trhl jimi do stran.

„Tohle je pokoj pro hosty,“ vysvětlil mi Kieran a odhrnul závěsy. „Už dlouho se nepoužívá, ale nedávno se tu uklízelo.“

Rozhlížel jsem se kolem, zatímco okny vanul slabý vánek. Komnata byla vybavena několika pohovkami a křesly a zdálo se, že má i vlastní koupelnu. Stačilo to.

Kieran šel za mnou k posteli. Nadzvedl krémovou přikrývku a odhrnul ji na stranu. Nechtěl jsem Poppy pustit. Jako bych toho fyzicky nebyl schopný. Nakonec jsem ji třesoucíma se rukama přece jen položil.

„Ani jednou se nepohnula,“ slyšel jsem se říkat, zatímco jsem zpod ní opatrně vytahoval ruce. Sedl jsem si vedle ní a vrtěl hlavou. „Ani řasy se nezachvěly.“

„Bude v pořádku,“ ujišťoval mě Kieran a Delano vyskočil na postel, lehl si k ní z druhé strany a položil si hlavu mezi přední tlapy. Pohled upřel na dveře. „Nemyslím, že by nám Nektas lhal.“

„A pomáhá ti to cítit se líp?“

„To ne, sakra.“

Vtáhl jsem si spodní ret mezi zuby a zavrtěl hlavou. Honilo se mi v ní tolik marastu. „Nelíbí se mi, že jsme tady, na tomhle bohem zapomenutém místě, když je tak zranitelná.“

„Postarám se, aby do tohoto patra nevstoupil ani živáček,“ řekl Emil ode dveří.

Ohlédl jsem se na něj. Měl jsem pravdu, že jsem slyšel jeho hlas, ale neuvědomil jsem si, že šel s námi až sem. Sakra. Musel jsem se vzchopit. „Díky.“

Emilovy zlaté oči se upřely na Delana. „A on taky.“

Přikývl jsem. Poppy vypadala tak zatraceně... bezvládně. Na krátký okamžik jsem zavřel oči a přikázal si uklidnit se. Takhle – se zbraněmi připoutanými k tělu a s nohama špinavými od krve a hlíny – jí nemohlo být příjemně. Ohlédl jsem se přes rameno ke koupelně. „Je tu někde Hisa?“ zeptal jsem se a myslel tím velitelku korunní stráže.

Kieran přikývl. „Mám ji požádat, aby našla Poppy něco na převlečení?“

„Jo.“ Odkášlal jsem si, přejel rukou po popruzích na jejím stehně a rozepnul patentky. Bylo na tom něco podivně zklidňujícího. Zpomalilo to všechny ty hlasité myšlenky v mojí hlavě natolik, že jsem si dokázal vzpomenout, kdo jsem – kdo jsme. „Emile?“

„Ano,“ zareagoval okamžitě.

„Budeme chvíli mimo dosah, ale nikdo jiný než naši lidé nesmí vědět proč,“ pronesl jsem a sundal jí z nohy postroj i dýku. „Nejdřív se musíme ujistit, že je ve Wayfairu bezpečno.“

„Už se na tom pracuje,“ odpověděl Emil. „Vlkodlaci zaujali hlídky, už když jste byli dole, a spolu s nimi i Hisa a korunní stráž.“

„Perfektní.“ Díval jsem se, jak ode mě Kieran přebírá postroj a pokládá ho na noční stolek. „Musíme najít mého bratra a... a Millicent.“

„Naill si to vzal na starost,“ informoval mě Emil.

„A...“ Setkal jsem se s Kieranovým pohledem. „Nechci, aby se sem kterýkoli z nich přiblížil.“

„Rozumím,“ řekl Emil. Bez vtipkování a popichování. Minimálně pro tuto chvíli. „A co máme dělat s Povznesenými? Na hradě jsme zatím žádné další nenašli, ale byl jsem upozorněn na několik skupinek na panstvích poblíž Zlatého mostu a v Zahradní čtvrti.“

Zabijte je. To byla moje první reakce. *Rychle a precizně.* Jak jsem však z Poppyiny ruky stíral špinavé šmouhy, věděl jsem, že by to tak nechtěla. Zvlášť když by nešlo o protiútok. „Ať nevyhlásí z domovů.“ Ta slova mi na jazyku chutnala jako popel. „Informuj všechny, že dokud neprojednáme, co s nimi, nesmí jim zkrivit jediný vlásek.“

„Rozkaz,“ odpověděl Emil. Nastala pauza. „A co tvůj otec?“

Do prdele. Na něj i na ostatní v Padonii jsem dočista zapomněl.

„Musíme mu poslat zprávu.“ Kieran si klekl vedle nás. „O všem ho informujte. O Poppy ale ani slovo.“

„Souhlas.“ Ztěžka jsem vydechl, protože mi bylo jasné, že jakmile bude zpraven o našem úspěchu, vyrazí na cestu. Netušil jsem, jestli se Poppy do té doby probudí. Současně jsem také pomyslel na její kama-rádku. „Ať s ním jede i Tawny.“

„A co Carsodonští?“ zeptal se Emil po chvíli. „Momentálně jsou zavření ve svých domovech, ale myslím, že to tak dlouho nevydrží.“

Jo, to já taky.

Co s nimi, to byla zatraceně dobrá otázka. „Mnozí z nich prožili celý život v domnění, že jsme monstra. Budou se bát. Budeme... se s nimi muset popasovat.“

Kieran souhlasně přikývl. „Myslím, že to ještě chvíli počká.“

„Nač stahovat kalhoty, když brod je ještě daleko,“ podotkl jsem, suše se zasmál a otřel si hřbetem ruky bradu. „Teď je důležité najít Malika. Zná se tady se spoustou odpadlých.“

„Mohli by nám pomoci.“ Kieran se obrátil k Emilovi. „Ještě něco?“

„Teď nic, ale tak za pět minut mě určitě něco napadne.“ Emil se dal na odchod, hned se však zastavil. „Vlastně to netrvalo ani vteřinu a už jsem si vzpomněl.“

Na rtech se mi objevil slabý úsměv.

„Našli jste ho?“ zeptal se Emil. „Jejího otce?“

„Ano.“ Nato jsem se usmál veseleji a o něco jistěji. „Nektas ho vzal... domů.“

„Nektas,“ zopakoval Emil a tiše hvízdal. „Sráč jeden drakenskej.“

Pobaveně jsem se zasmál. Jo, to sedělo.

„A ještě něco,“ řekl Emil a Kieran se usmál. „V městském Atheneu došlo k nějaké... události, vypadalo to skoro jako výbuch. Prověřujeme to.“

„To nic,“ prohlásil jsem a počítal délku Poppyiných nádechů. „To byla bohyně Penellaphe.“

„Co, prosím?“ vyjekl Emil.

„Slyšel jsi dobře,“ pronesl Kieran. „Bohové se probouzejí. Spala pod Atheneem.“ Odmlčel se. „Možná se jich probudí víc, tady nebo jinde po Solis. Pokud se tak teda už nestalo.“

„Aha. Dobře. Úplná normálka. Jako by se nechumelilo,“ odpověděl Emil pomalu. „Já... dám ostatním vědět. Určitě to nevyvolá jedinou otázku ani přehnanou reakci.“ Začal se obracet ke dveřím.

„Emile?“ Otočil jsem se, prohlédl si ho od hlavy až k patě a konečně mu věnoval plnou pozornost. Sice byl evidentně živý a zdravý, ale nemohl jsem z hlavy dostat obrázek jeho probodnutého hrudníku. „Jak se cítíš?“

„Já...“ Emil se podíval na zubatou trhlinu ve svém brnění. Polkl a pak se zahleděl přese mě na Poppy. „Jsem rád, že jsem naživu. Až se probudí, řekni jí, že jsem jí nadosmrtně zavázán a naprosto, totálně ji zbožňuju.“

Přimhouřil jsem oči.

Emil na mě mrkl a otočil se k odchodu.

„Mizera,“ zamumlal jsem a otočil se k Poppy. Nehodlal jsem jí vzkaz předat ani za zlaté prase.

Kieran se zasmál, jenže smích ho rychle přešel. Pro lásku boží, tohle by se jí vůbec nelíbilo – abychom na ni zírali, když spí. Po probuzení nejspíš jednoho nebo oba probodne. Chtěl jsem se té představě zasmát, ale nedokázal jsem ze sebe vypravit jediný zvuk.

„Bude v pořádku. Probudí se a bude vědět, kdo je. Pozná i nás.“ Kieran mi položil ruku na rameno. „Jen musíme počkat.“

„Jo.“ Husté emoce mi ucpávaly hrdlo a plnily hrudí.

Kieran mi stiskl rameno a pak ruku spustil. Odkášlal si. „Co měl podle tebe Nektas na mysli, když mluvil o éteru a o tom, že jsme se spojili s prvotní bohyní?“

Přejel jsem si dlaní po bradě, potřeboval jsem chvilku, abych si vzpomněl, co to vlastně říkal. „Člověče, na to jsem úplně zapomněl. Nemám ponětí. A samozřejmě nezacházel do žádných podrobností.“

„Začínám si myslet, že neurčité vyjadřování je mezi drakeny považováno za jedinečnou schopnost,“ zamumlal Kieran.

Chraplavě jsem se zasmál. „Jo, ale všichni jsme zrovna měli na starosti mnohem důležitější věci.“

Stále jsme měli.

„Mluvte s ní.“ Podíval jsem se na Kierana. „To řekl Nektas.“

„To ano.“

Ale o čem? Zavrtěl jsem hlavou a zadíval se jí do tváře. Přestože jsem měl pocit, že se celá moje bytost trhá na kusy, ona vypadala tak ztraceně klidně. Přejel jsem jí konečky prstů po chladné tváři. *Mluvte s ní.* Pohládl jsem jizvu, která začínala na spánku, a z nějakého důvodu jsem si vzpomněl na to, jak jsem ji poprvé spatřil bez závoje.

Pak jsem si vzpomněl, jak jsem ji poprvé uviděl *doopravdy*.

Nevěděl jsem, jestli to Nektas myslel přesně takhle, ale aspoň něco. Přinutil jsem se zhluboka, klidně dýchat, zatímco jí Kieran rovnal rukáv košile. „Už jsem ti někdy vyprávěl o Masadonii?“ nadhodil jsem a cítil, jak na mě Kieran i Delano upírají pohledy. „Už si nevzpomínám, ale myslím, že jsem ti ještě nepovídal, jaké to bylo, než jsem se stal tvým osobním strážcem. O všem, co jsem provedl.“ Tentokrát bylo těžší vydechnout, protože jsem toho provedl opravdu *hodně*. „A jak se všechno změnilo – jak jsem se *já* změnil –, když jsi do mého života vstoupila ty.“

Zastrčil jsem jí pramen vlasů za ucho. „Jenže kde začít?“ Pátral jsem ve vzpomínkách. Zpočátku byly mlhavé. Ale pak... „Myslím, že začnu na Výšině.“

Na Výšině

Na Výšinu padl chlad a zahnal zbytečky pozdního tepla, které přetrvávalo až do podzimu. V nočním vzduchu byla cítit vůně blížícího se sněhu.

Nejen to.

Otočil jsem se, opřel se nohou o římsu a shlédl dolů na zchátralé budovy ve stínu mohutné zdi, chránící žumpu, již město jménem Masadonie bylo. Všechny domy byly omítnuté do šeda a hněda, potřísněné špínou, začouzené a natěsnané jeden na druhém, takže nejenže nebylo v ulicích dost místa pro projíždějící povozy, ale lidé vdechovali intenzivní zápach splašků a rozkladu.

A smrti.

Ve vzduchu poblíž Výšiny byla vždycky cítit smrt.

Znechuceně jsem ohrnul ret a prohlížel si řady domků v Dolní čtvrti. Namačkané stavby, osvětlené loučemi a pár sporadicky rozmístěnými pouličními lampami na olej místo elektřiny, vypadaly, jako by se měly při příštím závanu větru zřítit jako domino. Vévoda a vévodkyně Teermanovi, povznesení vládci Masadonie, zjevně věřili, že takový luxus jako čistý vzduch, dostatek prostoru, elektřinu a tekoucí vodu si zaslouží jen bohatí.

Masadonie byla jedním z nejstarších měst v království a já dobře věděl, že když ještě vládla celé říši smrtelníků Atlantie – tedy před Válkou

dvou králů, Krvavou korunou, a než byly kolem měst a vesnic vystavěny Výšiny, aby bránily následkům zla, které v jejich útrokách žilo –, bývala i krásná na pohled. Než se můj lid v zájmu širšího blaha stáhl na východ od pohoří Skotos.

Jenže nic dobrého z toho nevzešlo.

Povznesení, tedy ti, kteří nyní vládli všemu na západ od Skotosu, byli zkušení revizionisté, kteří přepisovali dějiny, jak se jim zlíbilo, nazývali se hrdiny a z Atlantánů dělali padouchy. Podařilo se jim přesvědčit smrtelníky, že jsou obdařeni *požehnáním* bohů, a dosadili se za vládcce toho, čemu nyní říkali Království Solis.

Ze stínů Dolní čtvrti se ozval uši rvoucí výkřik.

Zlo si nenacházelo cestu dovnitř. Nyní žilo přímo mezi smrtelníky.

Pevně jsem sevřel rukojeť širokého meče, zastrčeného v postroji u boku, a zvedl jsem pohled k blikajícím světlům ve Šťastné uličce, která se rozbíhala na úpatí hradu Teerman. Jedinou zdejší krásu bylo možné pohledat za hustě zalesněným Tužebníkovým hájem, kde žila ve velkých sídlech na rozlehlých pozemcích masadonská elita. Většina z nich byla povznesená. Jen někteří byli smrtelníci, kteří těžili z bohatství předchozích generací. A ti pravděpodobně velmi dobře věděli, *co* přesně jsou Povznesení zač.

Jeden by si myslel, že upíří se budou o své lidi starat lépe, když by bez nich jen chřadli a strádali. Jako celku jim však evidentně chyběla nejen předvídavost, ale taky empatie. Se svými lidmi zacházeli jako s dobytkem a drželi je při životě v mizerných podmínkách, dokud nenastal čas je zmasakrovat.

„Na ty pachy a zvuky si člověk nikdy nezvykne.“ Do myšlenek se mi vloudil něčí hlas. „Leda bys v Dolní čtvrti vyrostl.“

Otočil jsem hlavu k Penceovi. Světlovlasému strážci nemohlo být víc než dvacet jedna nebo dva. Pokud bude dál působit na Výšině, zřejmě se ani vyššího věku nedožije. Stejně jako většina ostatních strážců. „Vyrostl jsi tam dole?“

Ve světle nedaleké pochodně Pence přikývl a zadíval se na domky seřazené jako křivé, zkažené zuby. Jeho odpověď mě nikterak nepřekvapila.

Pokud jste se v Solis nenarodili do bohaté rodiny, nenaskýtalo se vám mnoho příležitostí. Buď jste dělali totéž co vaši rodiče a jakžtakž jste se protloukali životem, nebo jste vstoupili do královské armády a doufali, že se stanete jedním ze šťastlivců, kteří se dožijí přesunutí z Výšiny do řad královské gardy.

Pence se zamračil, když se ozvalo několik hlasů z okolí Citadely, kde se v hráčských doupatech a vykřičených domech ve velkém utrácely mince. Jen bohové věděli, co ten křik znamenal. Nevydařený obchod? Nesmyslná, nevyprovokovaná vražda? Povznesení? Možností bylo nekonečně mnoho.

„A co ty?“ zeptal se.

„Vyrostl jsem na farmě na východě země.“ Ta lež mi ze rtů vyklouzla poměrně snadno, a to nejen proto, že jsem ve skutečnosti opravdu pocházel z východu – i když z dalekého –, ale protože jsem byl ve lhaní stejně dobrý jako v zabíjení.

Vráska mezi Penceovým obočím se prohloubila. „Slyšel sem, že seš z hlavního města.“

„Pracoval jsem na carsodonské Výšině.“ Další lež. „Ale narodil jsem se jinde.“

„Aha.“ Kůže mezi očima se mu vyhladila a Pence se vrátil k prohlížení Dolní čtvrti skrz kouř stoupající z komínů.

Vůbec mě nepřekvapilo, že na mě víc netlačil. Většina smrtelníků se málokdy na něco ptala. Generace za generací byly vychovávány k tomu, aby prostě přijímaly, co se jim řekne. Byla to jedna z věcí, za kterou jsem mohl být Povzneseným vděčný. Díky tomu byla moje mise mnohem snazší.

„Vsadím se, že se v Carsodonii žije jinak,“ řekl Pence a znělo to zamýšleně.

Skoro jsem se rozesmál. Hlavní město bylo stejné jako Masadonie, jen ještě stratifikovanější a horší. Povedlo se mi však smích potlačit. „Pláže podél Stroudského moře jsou... pěkné.“

Na Penceově tváři se objevil krátký úsměv, takže rázem působil ještě mladší. „Já jsem moře ještě nikdy neviděl.“

Pravděpodobně ani nikdy neuvidí.

V hrudi a v žaludku mě zašimralo, což mi připomnělo, že se musím najíst.

„Můj brácha jo,“ dodal s úsměvem. „Owen je druhý syn, víš.“

Hlad vystřídal vztek, který mi zaplavil tělo, ale udržel jsem ho na uzdě a obrátil pozornost zpět k Dolní čtvrti. „Takže je čekatel?“

„Jo, žije na hradě. Už od svejch třinácti a učí se tam, jak bejt lordem.“

Usmál jsem se. „Jak se člověk *naučí* být lordem?“

„Představuju si, že se učí, jakou vidličkou a lžící správně jíst. A všechny takový ty snobský hovadiny.“ Pence se chraptavě zasmál a připomněl mi tím, že se teprve nedávno zotavil z jedné z mnoha nemocí, které v Citadele a v Dolní čtvrti řádily. „Nejspíš se k smrti nudí, učí se dějiny a jak se správně chovat, a vůbec mu nedochází, jakou má kliku.“

„Kliku?“ Podíval jsem se na něj.

„No jasně že jo. Jako všichni druhý synové a dcery.“ Pence si upravil jílec meče. „Nikdy si nebude muset dělat hlavu s tím, jaký to je nahoře na Výšině, nebo za ní. Má vyhráno, Hawkeu. No fakt.“

Zíral jsem na toho blázna jako na zjevení – ne, Pence nebyl blázen. Možná nebyl vzdělaný – jako nikdo z prvních synů ani dcer, ledaže byl z bohaté rodiny –, ale taky nebyl hlupák. Jen ho krmili kecý, které Kravavá koruna všem servírovala. Takže si samozřejmě myslel, že jeho bratr měl štěstí, když byl v den svých třináctých narozenin během bohem zapomenutého rituálu předán královskému dvoru – jako všichni druzí synové a dcery. Ti pak byli vychováváni u dvora a v určitém okamžiku obdrželi požehnání od bohů. Byli povzneseni. Owen měl o něco větší štěstí než třetí synové a dcery, kteří byli odevzdáváni již v raném věku, aby sloužili bohům v různých chrámech po celém království.

Skřípal jsem zuby. Víra zdejších lidí v Povznesené byla vážně pevná. Popravdě řečeno, čekatelé a čekatelky dostávali od bohů po povznesení leda tak hovno a ty děti nebyly vychovávány, aby sloužily bohům, protože bohové už po staletí odpočívali.

To však většina zdejších netušila, a abych byl spravedlivý, nebylo tak těžké pochopit, proč Povzneseným tolik věří. Kdybyste nenakukovali pod pokličku, taky byste nepochybovali, že bohové Povzneseným skutečně požehnali. Byli přece obdařeni silou, dlouhověkostí, bohatstvím a mocí, o které si smrtelníci mohli nechat zdát. A přesto Povznesení – Krvavá koruna a všichni její vévodové a vévodkyně, lordi a dámy – byli vším, jen ne požehnáním.

Společně tvořili živoucí noční můru.

Ze zadu se ozval zvláštní zvuk, tiché kvílení, jež se dalo snadno zaměnit za meluzínu, ale všichni strážci na Výšině byli cvičeni, aby tomu zvuku naslouchali. Jako varování. Okamžitě jsme se otočili ke krajině za Výšinou.

Přešel jsem na druhou stranu zdi a rozhlédl se. Nakupené mraky zakrývaly většinu měsíčního světla, ale můj zrak byl mnohem lepší než zrak ostatních na Výšině i těch dole, hned za zdí, kde nervózně řehtali koně, a já okamžitě spatřil, na co ten zvuk upozorňuje. Za řadou pochodní vztyčených asi v polovině cesty od Výšiny se na okraji Krvavého lesa shromažďovala hustá mlha, v níž se rýsoval osamělý stín.

Pence se ke mně přidal a prohlížel si potemnělou krajinu. Byl teď bledší, ale ramena držel vzpřímená a stahoval si luk ze zad. Měl strach, avšak zůstával odvážný.

Krvavá koruna si nezasloužila ani jeho, ani muže pod námi, kteří se teď vydali vpřed. Někteří z nich se už nevrátí.

Z Krvavého lesa se ozval další tichý, teskný výkřik a v mlze se objevil druhý stín. Pak další. Mlha nehoustla ani se nezvedala. Nevypadalo to na velkou hordu, ale i tři zbloudilí kraveni dokázali způsobit pěkný svinčík.

„Zasraný Atlantani,“ odplivl si Pence.

Stočil jsem k němu hlavu a musel se držet, abych ho nesrazil z Výšiny dolů – nebo se nerozesmál, protože právě zaklel k těm, jejichž krev bude v příhodný čas využita k povznesení jeho bratra. Bohové totiž nikoho nepovznášejí. Krvavá koruna k tomu vždy používala atlantskou krev.

Navíc kraveni neměli s mými lidmi pranic společného. Nebyli produktem našeho jedovatého polibku, jak se smrtelníci domnívali. Jen další kokotina, kterou se Krvavá koruna snažila zakrýt své vlastní prohřešky a přikrmit nenávisť zdejších. To Povznesení byli zodpovědní za stvůry, jež nevybíravě vraždily v touze po krvi.

„Fakticky doufám, že se brácha už brzo povznese,“ řekl Pence a polkl. „Pak bude ve větším bezpečí, víš?“

Jo, o tom žádná.

A taky stvoří další kraveny, kteří možná Pence jednoho dne zabijí.

„Kolik je teď tvému bratrovi?“ Věděl jsem, že Krvavá koruna obvykle povznáší čekatele a čekatelky až po dosažení dospělosti.

„Zrovna mu bylo šestnáct.“ Pence přimhouřil oči. „Nevím jistě, jestli se povznese společně s Pannou, nebo jestli počkají. Ale blíží se to. Teda pokud k tomu vůbec dojde.“

Ztuhl jsem a přinutil se uvolnit sevření meče.

Panna.

Zhluboka jsem se nadechl a ignoroval zápach, který mi pronikl až do úst. To ona byla důvodem, proč jsem se ocitl v téhle zasané díře. K jejímu povznesení mělo dojít do roka a mělo jít o největší událost od konce války před několika sty lety.

Mělo jít bylo zcela klíčové. Pence prokázal bystrý úsudek, když pochyboval, jestli se povznesení vůbec uskuteční.

Neuskuteční.

„Proč si myslíš, že k povznesení nedojde?“ zeptal jsem se naoko vyrovnaným hlasem.

„To jako fakt? Myslíš, že se odpadlí o něco nepokusí?“ Ostrě na mě pohlédl a sklonil luk. „Chtějí si uzurpovat korunu. Nebo přinejmenším způsobit potíže. Zabránit povznesení Panny by byl jeden ze způsobů, jak toho dosáhnout.“

„A proč by mělo mít její povznesení na Korunu takový vliv?“ Naklonil jsem se k němu v pochybách, že mi dokáže zodpovědět, na co jsem já ani žádný z mých špehů ještě nepřišel.

Oči se mu zúžily. „Protože Panna je vyvolená bohy,“ řekl s posvátnou úctou, která často naplňovala hlas každého, kdo o Panně mluvil, a se sebejistotou všech sráčů, kteří podobné kecy rádi vypouštěli z huby. Pence mi tím jinými slovy říkal, že musím být přinejmenším úplný idiot, když se na něco takového ptám.

Bylo dobře, že jsem se zarazil a nekřikl mu do tváře: „Proč? Proč byla Panna vyvolená? Krvavá koruna to nikdy obstojně nevysvětlila, jen dál tvrdila, že její povznesení předznamená novou éru. Ptali jsme se po všech čertech a vyslechli nespočet Povznesených, ale zatím jsme se nedozvěděli žádný jiný důvod nad rámec tohoto přesvědčení, nebo jak je vůbec možné, že právě ona je... předzvěstí nové éry.

„Slyšel jsem, že vévoda má z nadcházejícího rituálu obavy,“ pronesl po chvíli Pence a jeho štíhlá tvář náhle působila ztrhaně. „Hádám, že se objevily důvěryhodné hrozby. Bojí se, že Temný vyburcuje místní odpadlé k nějaké akci.“

Vévoda měl plně právo mít z nadcházejícího rituálu obavy. Odvrátil jsem se od Pence s jedním koutkem úst zdviženým a s myšlenkou, že by si strážce nejspíš nadělal do kalhot, kdyby věděl, vedle koho stojí a s kým mluví.

Takzvaný Temný.

Princ padlého království, který je podle Krvavé koruny pevně odhodlaný vraždit a působit chaos. Přestože tomu mnozí opravdu věřili, falešný král a královna Solis nedokázali přesvědčit všechny. Odpadlí věděli, že Atlantie nepadla. Naopak, čtyři století po válce jsme vzkvétali, budovali a posilovali vojsko.

Kdyby Atlantie napadla Solis, což si mnozí v Atlantii přáli, Solis by padlo. Tisíce, ne-li milióny lidí by při tom zemřely. A přesně to se taky stane, pokud neslezu z téhle zasrané Výšiny a nedostanu se blíž k Panně.

Krvavá koruna totiž bez vědomí zdejšího lidu ukradla někoho, kdo byl pro Atlantii velmi důležitý. Nejen jejich prince, ale i následníka trůnu. Nebude-li osvobozen, vypukne válka. A tentokrát?

Tentokrát Atlantie v zájmu širšího blaha neustoupí.

Pach hniloby

Šestice strážců vyrazila na koních k lesu, aby se s kraveny vypořádala dřív, než proniknou na Výšinu.

Tři se vrátili.

Ti, kdo padli mimo Výšinu, byli jen zřídka kdy dopravováni zpátky k pohřebnímu obřadu. Někdy z těla jednoduše nezbylo nic, co by mohli jejich blízcí oplakávat. Jindy – a obvykle – Povznesení nechtěli, aby se lidé dozvěděli, kolik přesně jich v boji s kraveny zahynulo.

Jinými slovy, nechtěli, aby se lidé dozvěděli, jak moc se jim situace vymyká z rukou.

Napjatě jsem sledoval, jak jeden ze strážců sesedá z koně těsně u městské brány. Muž se jen taktak držel na nejistých nohou. Zhluboka jsem se nadechl a zachytil zatuchlou, sladkou vůni... *hniloby*. Sakra. Nelíbilo se mi, co jsem viděl a cítil, a tak jsem přistoupil k okraji Výšiny a čekal, až se strážce otočí.

„Hawkeu Flynnne.“ Vysoký huhňavý hlas poručíka Dolena Smytha prořízl tichý hovor lidí na Výšině. „Dnes odpoledne jsi chyběl na nástupu.“

Pence se uklonil, jak se v případě člověka Smythova postavení slušelo. Já ne. Místo toho jsem dál pozorně sledoval pohyby tmavovlasého strážce, zatímco dole na zemi hovořil s několika dalšími. „Ale ne, nechyběl.“

„Právě jsem řekl, že jsem tě tam neviděl,“ vyhrkl poručík Smyth, což byla naprostá blbost. Viděl mě. Věděl jsem to, protože si mě prohlížel, jako by mi chtěl napíchnout hlavu na kůl. „Tak jak jsi tam mohl být, Flynnne?“

„Nejsem si jistý, jak na to odpovědět.“ Strážce, kterého jsem nespouštěl z očí, se dal do chůze a odváděl svého nervózního koně ke stájím. Krátce se otočil a já jsem si i z profilu všiml, že je ve světle ohně nepřirozeně bledý. Poznal jsem ho. Jmenoval se Jole Crain a byl to mladý kluk. Sakra, byl ještě mladší než Pence. „Myslím, že takovou otázku by bylo lepší položit ranhojiči.“

„A to jako proč?“ zeptal se poručík Smyth.

„Protože jestli jste mě neviděl –“ spustil jsem a koutkem oka zahlédl Pence. Zdálo se, že se pokouší zmizet za jednou ze zakřivených zídek. „Možná máte něco s očima.“ Pak jsem se otočil k poručíkovi a sebejistě se usmál. Bílý plášť královské gardy mu ve větru vlál ze štíhlých ramen jako znamení kapitulace. Ačkoli Smyth stejně jako nesmyslně mnoho lidí v jeho postavení sázel na svoji autoritu, vytoužené místo mezi královskou gardou si právem zasloužil. Z Výšiny se dostávali jen silní a zkušenější jedinci, dost odolní na to, aby se udrželi naživu. „A já bych vám doporučoval okamžité vyšetření.“

„Oči mám v naprostém pořádku,“ vyprskl blondatý poručík a jeho již tak červené tváře zrudly vztekem.

Připomněl jsem si, že skopnout ho z Výšiny by ničemu neprospělo. „Tak to jste mě musel vidět. Možná máte problém s pamětí.“

Naštvaně vykročil mým směrem, ale pak se zastavil. Rukojeť svého meče svíral tak pevně, až mu bělely klouby na pravé ruce. Meč nevytáhl. Bylo však jasné, že by rád. Ať už byly instinkty toho muže jakékoli, zabránily mu v naprosto pošetilém rozhodnutí. Nebo mu možná pomohla chytrost. Smyth byl stejně inteligentní jako zákeřný.

A já si začínal myslet, že je možná chytrý až moc. Příliš všímavý.

Protože mi byl v patách od prvního dne, sledoval každý můj krok a podezřele moc se vyptával.

„Tvoji neúctu nahlásím nadřízenému,“ pronesl nakonec a jeho tón byl ještě vyšší než obvykle. „A uvidíme, co na to velitel Jansen řekne.“

Bezděky jsem se usmál. „O tom žádná.“

„Jen aby bylo mezi námi jasno,“ vyštěkl a nadzvedl svoji špičatou bradu, „mám na tebe spadeno, Flynnne.“

„To nejste sám,“ odpověděl jsem a mrkl na něj.

Poručíku Smythovi ztuhla ramena. Zdálo se, že má ještě něco na srdci, ale k mému zklamání se nasupeně vydal dopředu a cestou mi alespoň vrazil do ramene.

Zasmál jsem se a ohlédl se k místu, kde se Pence snažil splynout se stíny pod zídkou.

„Ty máš ale koule,“ pronesl strážce.

Odfrkl jsem si. „Normální velikost, pokud vím.“

„To bych teda neřekl.“ Pence přešel římsu a rukou si prohrábl vlasy rozčuchané větrem. „Smyth je pěkněj prevít.“

„To vím.“

„Pak taky určitě víš, že udělá přesně to, co řekl. Půjde za velitelem.“

„To si piš,“ přitakal jsem, narovnal si řemen bandalíru a otočil se k místu, kde jsem mladého strážce viděl naposledy. „Jole Crain bydlí v kasárnách, že jo?“

„Jo, ve třetím patře.“ Pence sraštil obočí. „Proč se ptáš?“

Pokrčil jsem rameny.

Pence si mě chvíli prohlížel. „Ty se poručíka vůbec nebojíš, co?“

„Vůbec.“ A taky že ne.

Poručík Smyth se ani nedostal na seznam věcí, které mi dělaly těžkou hlavu.

Zvedl jsem pohled ke kamenným věžím Citadely a pak se zahleděl dál za okraj Dolní čtvrti a Tužebníkového háje, za širší, hezčí ulice a bujné usedlosti. Zastavil jsem až u rozlehlých, klenutých zdí hradu Teerman, za nimiž v bezpečí své klece z kamene a skla pravděpodobně pokojně spala Panna.

Ale ne na dlouho.

Zemřel v obklopení snu

Přeběhl jsem nádvoří Citadely, na kterém jen stěží rostla tráva, zničená léty dupání a vojenského drilu.

Naštěstí pro mě se v Citadele cvičili jen noví strážci. Ostatní se účastnili každodenních setkání na hradě Teerman. Výcvik mi nevadil. Vlastně jsem se na něj těšil. Čas strávený na nádvoří mi dával příležitost seznámit se s prostory hradu.

A taky vídat ji.

Svým způsobem.

Mimo zasedání městské rady se Panna na veřejnosti neukazovala. Já ji ale vídal, jak se dívá z jednoho z mnoha hradních výklenků, které směřovaly na tréninkový dvůr. Obvykle jsem zachytil jen záblesk bílých šatů nebo závoje. Z jejího obličje jsem zatím neviděl nic než mírně ostrou bradu a překvapivě plná ústa barvy lesních plodů. Dokonce jsem ani neslyšel její hlas.

Upřímně řečeno jsem začínal pojímat podezření, že nemá hlasivky nebo že šeptá jako myška a bojí se jakýchkoli hlasitých zvuků. Nepřekvapilo by mě to. Takzvaná Vyvolená musela být buď submisivní, vystrašené stvoření, jestliže se nechala zahalit a svěřila kontrolu nad každíčným aspektem svého života Koruně, anebo věřila kecům, kterými ji falešná královna – Krvavá královna – krmila. Její ochotnou poddaj-

nost zřejmě vysvětlovalo spíš to druhé, zvlášť když měla povzneseného bratra.

Několikrát jsem Pannu zahlédl ve výklenku i s vévodkyní. Povznesená pozorovala muže při tréninku, jako by toužila hodovat spíš na jejich tělech než na krvi. Čekatelé a čekatelky dělávali totéž, obvykle se tetelili zpoza hedvábných vějířů a posílali nepřilíš stydlivé pohledy těm na dvoře. Je poháněl chtíč, ale přítomnost Panny byla zajímavou záhadou, a navíc jsem se v poslední době dost nudil.

Všichni v Solis věděli, že je Panna *nedotčená* v doslovném i přeneseném slova smyslu a že to tak má zůstat. Těžko říct, jakými archaickými důvody to Povznesení ospravedlňovali. Upřímně řečeno, bylo mi to šumafuk, absolutně nic nenasvědčovalo tomu, že se Panna proti kleci, v níž žila, jakkoli vzbouří. Pochyboval jsem tedy, že se dívala ze stejných důvodů jako vévodkyně a ostatní.

Na druhou stranu se o Panně nešířily žádné zkažky, nejspíš proto, že s ní většina lidí nesměla mluvit. Dokonce se tradovalo, že byli někteří strážci zbaveni funkcí nebo degradováni k práci mimo Výšinu za pouhý úsměv nebo neškodný pozdrav jí adresovaný.

Věděl jsem o ní naprosté minimum. Údajně se narodila v závoji bohů, což byl další nesmysl Povznesených. Lidé z dělnických a nižších vrstev k ní chovali silnou náklonnost, což bylo patrné z toho, jak o ní mluvili – stejně uctivě jako Pence dnes večer. Prý byla laskavá. Jak to mohli vědět, když ji nesměli ani pozdravit, mi bylo záhadou. Jejich lojalita nejspíš stála na pošetilých pověrách, nikoli na skutečných základech.

Panna byla pravděpodobně stejně nehodna podpory lidu jako Krvává koruna, kterou reprezentovala. Přece nebylo možné, aby nevěděla, co jsou Povznesení skutečně zač – jak vlastně vznikli a že jsou zodpovědní za monstra, která dennodenně zničí tolik životů.

Odsunul jsem myšlenky na Pannu stranou, vešel zadními dveřmi do kasáren, zahrnul doleva a vstoupil na schodiště. Byl jsem unavený, ale neměl jsem v plánu jít spát. Většinou trvalo několik hodin, než se moje mysl dostala do toho správného rozpoložení a vypnula, zpravidla chvíli

před svítáním – pokud jsem měl štěstí. Ach jo, těžko říct, kdy jsem naposledy spal celou noc.

Dnes v noci jsem však měl dobrý důvod, proč se tichu své ložnice a jejím holým, mdlým stěnám vyhnout.

Bral jsem schody po třech a přemítal, co asi právě dělá Kieran. Dávali jsme si dobrý pozor, zvláště když se mi poručík lepil na paty. Vzhledem k tomu, že Kieran sloužil u městské stráže, moc jsme na sebe nenaráželi.

Měl o něco větší volnost pohybu, ale taky viděl mnohem víc sraček než já. Zneužívání bezmocných, s nímž toužil něco udělat, avšak nemohl, protože by tím na sebe upozornil. Vykořisťování a špatné zacházení s těmi nejzranitelnějšími bylo každým dnem horší.

I tak totiž Povznesení drželi místní v šachu, aby nekladli žádné otázky. Využívali strach.

Vyšel jsem do třetího patra a vstoupil do široké chodby. Netrvalo dlouho a našel jsem pokoj, který jsem hledal. Zápach hniloby tu ještě nebyl tak patrný, ale já ho cítil a zdál se mi *silnější* než na Výšině. Pokračoval jsem vpřed a přemýšlel, co vlastně v téhle posrané říši pohledávám.

Problém uvnitř chodby nebyl můj.

A ve skutečnosti byl požehnáním. Mohl jsem pokračovat v chůzi a nezabývat se tím, co to znamená. Koneckonců by mi nižší počet strážců usnadnil situaci. A kdybych byl chytrý, měl bych každého smrtelníka, byť jen nepřímo spojeného s Krvavou korunou, za nepřítele.

Jak jsem však naslouchal chrápání zpoza zavřených dveří, docházelo mi, že většina strážců, kteří Krvavé koruně sloužili, o ničem neví. Tohle patro bylo plné nevinných lidí, a pokud něco neudělám, polovina z nich bude do východu slunce mrtvá.

Nebo ještě hůř.

Zastavil jsem se u dveří a zabušil na ně klouby prstů. Nastalo ticho a pak se ozvalo tlumené: „Jo?“

Sáhl jsem po klice, otočil jí a zjistil, že je odemčeno. Otevřel jsem dveře a vstoupil dovnitř. Můj zrak okamžitě přivykl uzounké, slabě osvětlené místnosti a rychle našel toho, za nímž jsem přišel.

Jole Crain seděl na kraji postele, která připomínala spíš rozkládací lehátko, tmavé vlasy mu padaly do obličeje a držel se za krkem. Pozice jeho těla mi připomněla mého bratra po večírcích, na nichž požil příliš mnoho alkoholu. V hrudi jsem ucítil bolest připomínající ránu nožem. To ty vlasy. Bratrovy byly o něco světlejší, odstínem někde mezi blond a hnědou, ale byly stejně dlouhé jako ty Joleovy.

Myslet na bratra bylo to poslední, co jsem v tuhle chvíli potřeboval.

Zavřel jsem za sebou dveře a rozhlédl se po místnosti. Jeho zbroj ležela u dveří a zbraně na truhle u postele – všechny až na jednu. Dýku si položil vedle sebe na příkrývku, čepel měla ve slabém světle karmínovou barvu. Krevl.

Jole zvedl hlavu. Pramínky vlasů na čele mu zvlhčovaly krůpěje potu, což bylo znamením nastupující horečky. Zamžoural na mě. Pod očima už mu vykvétaly stíny a kůže byla tenká a rychle se rozpadala.

Jo. Rozkládal se. Hnil. Už teď byl mrtvý, přestože stále dýchal.

„Flynn?“ promluvil.

Přikývl jsem a opřel se o zeď. „Viděl jsem, jak se vracíš zpoza Výšiny.“

„Jo?“ Položil si ruku na koleno. Dlaň se mu chvěla.

„Napadlo mě, že za tebou zajdu a podívám se, jak se ti daří.“

Jole zamrkal a pak odvrátil pohled. „Cítím se fakt... skvěle.“

„Určitě?“

Otevřel ústa, ale vyšel z nich jen chraplavý smích.

„Kouslí tě, co?“ zeptal jsem se.

Znovu se rozesmál, ale tentokrát byl jeho smích roztřesený a neupřímný. Čekal jsem a netrvalo dlouho, než udělala, co bylo správné. Tíše zvedl levou ruku a vyhrnul si rukáv košile.

Bylo tam. Další potvrzení toho, co už jsem věděl.

Na zápěstí měl dva zubaté otisky. Z natrženého masa vytékala tmavá, olejovitá tekutina. Z celkem malé rány už se mu po předloktí rozbíhaly červenomodré paprsky a mizely pod rukávem.

Jole byl na pokraji proměny v to, co se do Krvavého lesa vydal zabít. V násilnickou, zuřivou bestii s neukojitelným hladem, a dělo se to rychle.

Těla se s infekcí vypořádávala různě. Spousta z nich přežila den či dva bez jakýchkoli příznaků. U jiných se symptomy projevily již za několik hodin. On patřil k těm druhým a vsadil bych se, že s tím hodně souviselo místo, do něhož ho kraven kousl. Pravděpodobně zasáhl tepnu nebo ji přinejmenším narušil.

Jole se zachvěl. „Jsem prokletý.“

„Nejsi.“ Naklonil jsem hlavu. „Jen jsi měl smůlu.“

Otočil ke mně hlavu. Jeho tváře se propadaly. „Jestli jsi z Výšiny poznal, že mě kouslí, měl jsi mě nahlásit. Opačný postup je pokládán za vlastizradu.“

Bylo to tak.

Odstrčil jsem se od stěny a pohlédl na dýku z krevelu. Byla osázená rubínově červenými kamínky, které plnily pobřeží Moří boha Saiona staletí před mým narozením. Když jsme byli s bráchou malí, táta nám vyprávěl, že jsou to božské slzy vzteku nebo smutku, které na slunci zkameněly. Šlo o jednu z mála dostupných věcí, jež dokázala kraveny i ty, které nakazili, zabít.

Krevel uměl zabít také jejich tvůrce.

Povznesené.

„Chtěl jsi to zkusit vyřešit sám?“ Kývl jsem na dýku.

Unaveně sledoval můj pohled. „Chtěl, ale nezvládl jsem to. Nemůžu.“

Mohla za to infekce. Budilo to úžas až strach – že kousnutí dokáže člověka natolik ovládnout, že mu zabrání vzít si život.

„Já... jsem chtěl zajít za velitelem,“ dodal Jole a ramena se mu roztrásla.

„Ale sedl jsem si, abych si oddechl, a... myslel jsem, že mám víc času. Opravdu. Chtěl jsem se udat.“ Jeho usazené oči se setkaly s mýma. „Přísahám.“

Netušil jsem, jestli říká pravdu. Pravděpodobně ne, ovšem nemohl jsem mu to mít za zlé. Udat se znamenalo strašlivou smrt, protože Povznesení měli v oblibě dělat z poprav nakažených veřejné divadlo. Upalovali je zaživa, což byl fakt super způsob, jak jejich oběť uctít. Kdybych Jolea nahlásil, jeho poslední vzpomínkou – pokud by v té době ještě vůbec byl sám sebou – by byl jeho křik.

Postavil jsem se před něj. „Máš rodinu?“

Roztřeseně vydechl a zavrtěl hlavou. „Rodiče před pár lety zemřeli. Asi běžné... nachlazení. Byli v pořádku... v jednu chvíli, a v druhou ne. Zemřeli téže noci.“ Podíval se na mě a s každým dalším okamžikem vypadal starší. „Sourozence nemám.“

Přikývl jsem a pomyslel si, že to je štěstí v neštěstí. Vždycky bylo lepší, když nezbýval nikdo, kdo mohl truchlit.

„V opačném případě bych za nimi hned šel,“ pokračoval. „Oni... by věděli, co dělat. Poslali by pro... ni. Poskytla by mi důstojnost.“

Mluvil o osobě, která ve městě odpovídala na tiché volání v podobě bílých kapesníků uvázaných na oknech a dveřích? Trvalo strašně dlouho, než jsem zjistil, co znamenají. Polovina dotázaných se chovala, jako by o jejich existenci neměla tušení. Nakonec jsem zjistil, co ty bílé útržky látky, které se sporadicky objevovaly na domech ve městě, aby vzápětí rychle mizely, představují, a pochopil jsem taky proč. Symbolizovaly, že v domě přebývá takzvaný prokletý, pravděpodobně nakažený kravenem stejně jako Jole Crain. Kousek bílé látky měl upozornit ty, kteří na území Masadonie páchali velezradu, jen aby nakaženému zajistili rychlou a důstojnou smrt.

Skutečnost, že byl takový čin považován za velezradu, a tudíž se trestal smrtí, mi přišla na hlavu postavená, ale nepřekvapovala mě. Krvavá koruna vynikala nesmyslnou krutostí.

„Ona?“ zeptal jsem se.

Přikývl a ztěžka polkl. „Dítě bohů.“

Panna. Lidé věřili, že je dítětem bohů, ale nechápal jsem, proč by ji jeho rodina, pokud by byla naživu, vyhledala. „A jak by to udělala? Jak by ti poskytla důstojnost?“

„Ona... by mi dopřála klid v duši,“ sdělil mi.

Zvedl jsem obočí, zatímco jeho přepadl další záchvat kašle. Dopřála by mu klid v duši? Považoval jsem to za nemožné. Infekce už mu asi zatemňovala mysl.

„Co... chceš udělat?“ zasípal Jole, vzduch mu chrastil v hrudi.

Klekl jsem si k němu a usmál se. „Nic.“

„Cože? Musíš něco udělat.“ V jeho propadlé tváři se objevil výraz zmatku a paniky. „Ty...“ Zvrátil krk do strany, zavřel oči a jeho žíly začaly ostře vystupovat. „Musíš...“

„Jole,“ řekl jsem a vzal do dlaní jeho lepkavé, horečnaté tváře. Mladík trhl celým tělem. „Otevři oči.“

Řasy se zachvěly a pak se zvedly. Měl modré oči. Neobjevoval se v nich ani náznak červené. Zatím. Znovu začal spouštět víčka.

„Dívej se na mě, Jole,“ zašeptal jsem a hlas mi klesal níž, jak se ve mně rozlévala živelná síla mých předků – samotných bohů –, naplňovala mi žíly a zalévala místnost i Jolea. „Nezavírej oči. Dívej se na mě a dýchej.“

Jole se na mě podíval.

„Buď v klidu.“ Udržel jsem jeho pohled. „Jen dýchej. Soustřeď se jen na dech. Nádech. Výdech.“

Dlouze a klidně se nadechl. Z jeho ztuhlého těla se vytratilo veškeré napětí. Uvolnil se.

„Pověz mi, Jole, jaké je tvoje oblíbené místo?“

„Moje sny,“ zamumlal.

Jeho sny byly jeho oblíbeným místem? No kurva, co to bylo za život? V hrudi se mi usadil balvan vzteku, ale nenechal jsem ho narůst. „Jaký je tvůj oblíbený sen?“

Neváhal. „Sedím na koni a jedu tak rychle, že mám pocit, jako bych měl křídla. Jako bych mohl vzlétnout.“

„Zavři oči a přenes se tam. Přenes se do svého oblíbeného snu, ve kterém jedeš na koni.“

Bez váhání uposlechl. Pod mýma rukama mu povolila čelist. Rychlé mihotání za jeho zavřenými víčky ustalo. Jeho dech se srovnal a prohloubil.

„Jedeš tak rychle, až máš křídla. Letíš vzduchem.“

Jole Crain se usmál.

Prudce jsem mu zvrátil hlavu. Kosti praskly a přerušily mozkový kmen. Okamžitě zemřel, sám sebou a obklopen svým snem, bez křiku.

Předzvěst

Vítr se proháněl po nádvoří, narážel do zdí hradu Teerman a pronikal četnými výklenky a balkóny s výhledem na tréninkový dvůr. V temnotě jednoho z nich se vlnilo cosi bílého, připomínajícího přízrak, který údajně strašil v Tužebníkovém háji. Žádný hradní duch to však nebyl.

Byla to ona a byla přesná jako hodinky.

Vyvolená.

Panna.

Objevovala se v různých výklencích, obvykle dvě hodiny po rozednění. Klidně bych se vsadil, že si myslí, že ji nikdo nevidí.

Ale já ano, pokaždé.

Kromě případů, kdy jsem ji z vnitřní hradby kolem hradu sledoval procházet se v zahradách, to bylo nejbližší, co jsem se k ní dostal.

Což se však už brzy změní.

Napravo ode mě se pohnul vzduch a já se pouсмál. Pozvedl jsem meč a zablokoval úder. Uhnul jsem dalšímu útoku a zalétl pohledem zpět do výklenku. Od zlatých řetízků upevňujících Pannin závoj se odrazil sluneční svit, kterému se podařilo vniknout dovnitř.

Kroky mého protivníka prozradily jeho další pohyb ještě dřív, než udeřil. Otočil jsem se a ohnal se, až jsem mu málem vyrazil meč z ruky,

a to i přesto, že jsem svoji sílu pečlivě kontroloval. Zaklonil jsem se, abych se vyhnul švihnutí silné čepele, a přitom letmo pohlédl do druhého patra.

Ve stínu se zaleskla další řada zlatých řetízků. Musela natočit hlavu. Ke komu? Byla sama. Tedy relativně. Přímo vedle ní nikdo neseděl, ale Rylan Keal, jeden z jejích dvou osobních strážců, stál v zadní části výklenku. Nikdy nebyla doopravdy sama. I když trávila čas s čekatelkou, s níž jsem ji obvykle vídal, byl s nimi některý ze strážců. Kdykoli byla ve svém pokoji, její dveře byly přísně hlídáné.

Nechápal jsem, jak se s tím může vyrovnat – jak se dá něco takového zvládnout. Být neustále pod tak přísným dohledem by mě přivádělo k šílenství.

Ačkoli... věčně ticho taky nebylo dvakrát příjemné, že? Navíc když ho doprovázely vlhko, studený kámen a bolest. Pomyslel jsem na svého bratra. A rázem jsem se propadl do temnoty...

„*Hawkeu*,“ vyštěkl muž, když jsem zastavil jeho čepel pouhý centimetr od svého krku.

Pomaloučku otočil hlavu ke svému tréninkovému partnerovi a věnoval mu to, po čem zřejmě toužil: svou plnou pozornost.

V modrých očích zkušeného královského strážce, který už nejspíš zažil leccos, se zableskla nelibost. Mírně ustoupil o krok zpět, což byla instinktivní reakce, již nedokázal zabránit a ani ji nemohl pochopit. Základní instinkt u většiny smrtelníků stačil k tomu, aby mě dál neprovozovali, ale u něj ne. Než znovu zaútočil, zarazil se a lehce rozšířil oči. Ve větrem ošlehané tváři Pannina druhého osobního strážce se rychle usadil podrážděný výraz.

„Měl bys dávat lepší pozor,“ utrousil Vikter Wardwell a odhrnul si pramen světlých vlasů, který mu spadl do obličeje. „Pokud nechceš být o končetinu nebo hlavu kratší.“

Dvorem se prohnal další poryv větru a zasypal nás prachem. „Dávám pozor.“ Odmlčel jsem se a pohlédl dolů na naše zaklesnuté meče. Pak jsem mu věnoval odměřený úsměv. „Zjevně.“

Ústa mu svíralo napětí. „Řeknu to jinak. Měl bys věnovat víc pozornosti tréninku.“

„Namísto čeho?“

„Namísto čehokoli jiného, na co koukáš,“ zabručel a udržel můj pohled. Neodvrátil se, ani na vteřinu. „Masadonie je mnohem častějším terčem útoků než hlavní město. Nepřátelé, kterým tu budeš čelit, plně využijí jakéhokoli rozptýlení.“

Můj úsměv nemizel. Věděl jsem, že to toho popudlivého parchanta rozčílí. A taky že sakra dobře ví, kam koukám. Musel jsem mu přičíst k dobru, že přesně ví, kde je Panna, i když ji právě teď hlídal Keal.

Zazněl hvizd oznamující konec tréninku. Vikter ani já jsme se nepohnuli.

„Nejsem si jistý, jestli vím, o čem mluvíš,“ odpověděl jsem a ještě jednou se zahleděl na naše meče, než jsem jeho hrot srazil k zemi. „Ale i tak si cením tvé moudré rady.“

„To rád slyším.“ V čelisti mu zacukal sval. „Protože mám pro tebe *další*.“

„Opravdu?“

Vikter popošel blíž a lehce zaklonil hlavu, aby se setkal s mým pohledem. Byl to statečný muž, ale nedocházelo mu, že je jednou ze dvou překážek stojících mezi Pannou a mnou.

A jedna z nich musela z kola ven.

„Je mi srdečně u prdele, s jak úžasnými doporučeními jsi sem přitáhl z hlavního města,“ pronesl.

Povytáhl jsem obočí a uvědomil si, že nás pozoruje velitel královské gardy. Ostatní se trousili ze cvičiště. „A to byla ta rada?“

Jeho prázdná ruka se sevřela v pěst a já měl pocit, že by mi ji nejradši vrazil do obličeje. „To byl jen začátek, chlapče.“

Chlapče? Málem jsem vyprskl smíchy. Vikterovi bylo zhruba čtyřicet let, a přestože já jsem vypadal na dvacet, chlapcem jsem nebyl už přes dvě století. Jinými slovy, když byl tenhle muž ještě nemluvně v plenkách, já už jsem uměl zacházet s mečem.

„Stačí jedna vteřina, aby nad tebou nepřítel získal převahu,“ prohlásil s neochvějným pohledem. „Nic víc než úder srdce plného buď arogance, nebo pomsty, abys ztratil vše, na čem skutečně záleží. A jestli jsi to ještě nepochopil,“ – Vikter zasunul meč do pouzdra –, „brzy na to přijdeš.“

Mlčky jsem sledoval, jak se ke mně otáčí zády a kráčí pryč přes dvůr, a uprostřed hrudi mě tížil chladivý neklid.

To, o čem mluvil, jsem už dobře znal, ale jeho slova...

Působila jako varování.

Předzvěst věcí příštích.

Přítomnost II

„Vikter,“ řekl jsem se smíchem, zatímco jsem ždímal vodu z žínky. „Než jsem se stal tvým osobním strážcem, neměl mě zrovna v lásce.“

Jedinou odpovědí mi bylo mlčení.

Vsedě u nohou postele jsem se podíval na Poppyinu hlavu položenou na polštáři. Rty měla mírně pootevřené a husté řasy jí rámovaly temné kruhy pod očima.

Nijak se nezměnila, ale bylo to teprve pár hodin.

Pár hodin, dlouhých jako celý život.

Připomnělo mi to, jak hluboce spala poté, co byl Vikter zabit. Cítil jsem se tehdy stejně bezmocný jako teď.

Přesunul jsem se pohledem na její hruď, obalenou tenkou příkrývkou, a nechal ho tam, dokud jsem si neověřil, že se s hlubokými, rovnoměrnými nádechy zvedá. Choval jsem se jako úplný blázen. Věděl jsem, že je v pořádku. Věděl jsem, že její srdce bije klidně, protože tak tlouklo i to moje, ale nemohl jsem si pomoci a každou chvíli ji kontroloval. Ticho v pokoji mojí paranoie nepomáhalo.

Delano čekal venku na chodbě, aby nám poskytl trochu soukromí, a já jsem zatím Poppy svlékl špinavé a zakrvácené oblečení. Snažil jsem se z ní smýt špínu a zbytky bitvy a Kieran si šel mezitím promluvit s Hisou.

Mluvte s ní.

Odkáslal jsem si. „Víš, skoro jako by Vikter vycítil moje úmysly nebo tak něco, protože na mě měl spadeno od prvního dne.“ S velkou péčí jsem jí omýval chodidlo žínkou. „Ale to, co mi řekl? Bral jsem to jako předzvěst. Skoro jako by mě varoval před tím, co přijde. A taky že jo.“

Vyždímal jsem žínku, přesunul se k její druhé noze a opatrně si ji položil do klína. „Tenkrát v Pustinách, potom, co tě unesli, jsem se nechal pohltit vztekem a touhou po pomstě. Měl jsem se soustředit jen a jen na tebe, ale nešlo to. A tebe kvůli tomu zranili.“

Podíval jsem se na ni a viděl ji takovou, jaká byla tu noc, zkrvavenou a trpící, tak vystrašenou v zoufalé snaze nedat to najevo. Ta vzpomínka se mi vybavila až příliš snadno.

Polkl jsem. „Teď zpětně si říkám, jestli Vikter věděl, co se stane. On byl, no, *je* svým způsobem součástí Arae – sudiček. Možná to na podvědomé úrovni věděl?“

Když jsem jí schoval nohy pod deku a vstal, nezůstalo na nich ani smítko. Vyměnil jsem špinavou vodu v lavoru za čerstvou a vrátil se k Poppy. Jako poslední jsem jí chtěl umýt ruce.

Zvedl jsem její levou paži, kůže na ní byla stále ledová. Špína a krev jí ulpěly na povrchu a mezi prsty. Otočil jsem jí dlaň a přejel žínkou přes třpytivý, zlatavý vír manželského otisku. Co když... zapomené? Na svatební obřad? Na všechno, co jsme museli udělat, abychom se dostali až sem?

Zastavil jsem vtíravé myšlenky a přinutil se překonat strach.

„Možná proto mě Vikter od začátku neměl rád,“ pokračoval jsem a smýval jí z dlaně krev a špínu. „Díky tomu, kým ve skutečnosti byl, *viktorem*, vycítil, co jsem zač.“ Trochu jsem se usmál. „Zajímalo by mě, co si asi myslí teď? Vsadím se, že na mně nenechá nit suchou.“

Zvedl jsem její čistou dlaň ke rtům a políbil otisk. „Na druhou stranu mu nemůžu mít za zlé, že o mně v Masadonii neměl zrovna nejlepší mínění. I kdyby netušil, kdo jsem, *byl* jsem tam, abych tě odvedl.“

Uložil jsem jí ruku do klína, vymáchal žínku a pak jsem se pustil do jejich prstů. „Navíc jsem zabil lidi, kterým věřil. Hannese. Rylana.“

Stiskl jsem rty a pohlédl jí do obličeje. „Tu noc jsem mohl zabít i Viktera. Kdyby z jakéhokoli důvodu zaujal Rylanovo místo, mohl zemřít.“

Zavrtěl jsem hlavou a vrátil se k její ruce. Očistil jsem jí snubní prsten. „Tehdy by mi to bylo jedno. Teda, nedělalo mi radost zabíjet dobré lidi, ale lítost mě vždycky rychle přešla. Malý nebo nulový pocit viny. Měl jsem cíl. Na ničem jiném mi nezáleželo a...“

S povzdechem jsem jí položil ruku na břicho a přesunul se na její pravou stranu. „Ještě jsem tě neznal. Ještě jsem tě neslyšel hovořit a vážně jsem měl za to, že jsi submisivní stvoření, které mluví jen šeptem.“ Upřímně jsem se zasmál. „Nebo že v tom jedeš s Povznesenými. Pro lásku boží, byl jsem úplně vedle.“

Na její pravé ruce byla špína mnohem odolnější. „A o to jde. Choval jsem k tobě tolik předsudků, které se nezakládaly vůbec na ničem. Protože o tobě nikdo pořádně nemluvil. Myslím, že jsem prostě... No, potřeboval jsem, abys byla buď nepřítel, nebo slabá. Všechno, co jsem plánoval udělat, tak bylo snadnější.“ Zamračil jsem se. „Což vlastně dělá slabocha ze *mě*.“

Kdyby byla Poppy vzhůru, pravděpodobně by mi to vymluvila.

Protáhl jsem jí žínku mezi prsty a podivně mě dojalo, jak je její ruka v mé maličká, třebaže dokáže smrtící věci.

Zdání může klamat, že?

„Ale už brzy jsem začal zjišťovat, jak moc jsem se v tobě mýlil,“ řekl jsem jí. „Zanedlouho jsem se konečně setkali a ty...“ Podíval jsem se na její klidnou, vyrovnanou tvář. „Ty jsi poznala toho, kým jsem býval.“

Kým jsem býval

Osobní strážci Panny jsou dobří chlapi.“
Zvedl jsem pohled od sklenky whisky, kterou jsem držel
„ v dlani, k muži stojícímu u vyhaslého krbu. „Dobří lidé
umírají v jednom kuse.“

„To je pravda,“ odpověděl Griffith Jansen, velitel královské gardy.
Byl v Solis déle, než by většina Atlantánů snesla, a celou tu dobu se mu
dařilo držet svou pravou identitu v tajnosti. Jedině díky němu byli moji
muži pevnou součástí královské armády a sloužili jak na Výšině, tak ve
městě. Kdyby se někdo dozvěděl, komu je Jansen loajální nebo co je
zač, byl by zabit nebo ještě hůř. „V Solis jich ale moc nezůstalo.“

„Na tom se shodneme.“ Chvilí jsem Jansena pozoroval. „Bude smrt
jednoho dobrého člověka problém?“

Podíval se mi do očí. „Kdyby to byl problém, nebyl bych tu. Jen ří-
kám, že je to škoda.“

„Ať se klidně propadnu do země, ale potřebuju se k ní dostat blíž.“
Lokl jsem si whisky. Kouřový mok protékal hrdlem mnohem snáz než
jakýkoli jiný alkohol, který tahle mizerná země nabízela. „Hlídkování
na Výšině je jen ztráta času. To přece víš. A taky chápeš, co je v sázce.“
Naklonil jsem hlavu. „A protože mezi jejími strážci momentálně není
žádný manévrovací prostor, musíme ho vytvořit.“